Neelamegan a/l Kumar dan lain-lain lwn Pendakwa Raya

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO W-05(M)-381–10 TAHUN 2021, W-05(M)-390–10 TAHUN 2021 DAN W-05(M)-391–10 TAHUN 2021
VAZEER ALAM, AZMAN ABDULLAH DAN AZMI ARIFFIN HHMR
16 NOVEMBER 2023

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Tertuduh-tertuduh dituduh melakukan kesalahan bunuh di bawah s 300 Kanun Keseksaan dibaca bersama s 34 Kanun yang sama — Tertuduh-tertuduh disabitkan dan dihukum gantung sampai mati — Sama ada inti pati-inti pati pertuduhan telah berjaya dikemukakan oleh pihak pendakwaan — Sama ada seksyen kesalahan perlu dipinda atau diubah

SP3 tinggal bersama anaknya ('si mati'), menantunya iaitu isteri si mati ('SP4') dan cucunya di Blok E, PPR Desa Rejang. Pada 18 April 2018 jam 6.30 petang, SP3 telah dimaklumkan oleh SP4 dan cucunya bahawa si mati telah diheret keluar dari lif oleh tertuduh kedua. SP3 membuat panggilan telefon kepada jirannya yang juga rakan SP4 ('SP5') untuk meminta bantuan mencari si mati. Si mati ditemui di belakang Blok L pada jam lebih kurang 7.30 malam dalam keadaan terbaring di atas lantai berlumuran darah. SP4 mengangkat si mati dan mendudukkan si mati. SP4 melihat tertuduh pertama dan ketiga berada dalam jarak sekitar satu meter daripada si mati manakala SP5 melihat ketiga-tiga tertuduh berada dekat tempat kejadian. Tiba-tiba datang tertuduh kedua lalu menarik baju si mati, mengheret dan memijak si mati. Setelah kedengaran bunyi kedatangan polis sekitar 7.30 malam, ketiga-tiga tertuduh pun terus melarikan diri dari tempat kejadian tersebut. SP3 nampak tertuduh pertama dan ketiga masing-masing memegang kayu di tangan mereka manakala SP5 melihat ada kayu yang tebal yang panjangnya lebih kurang 10 inci atau tiga kaki di tempat kejadian itu. Pihak ambulan datang dan mengesahkan bahawa suami SP4 telah meninggal dunia. Doktor pakar perunding perubatan forensik ('SP15') telah menjalankan satu bedah siasat ke atas mayat si mati dan mendapati kecederaan-kecederaan yang ada telah menyebabkan kematian si mati secara lazimnya dan punca kematian si mati adalah kecederaan trauma tumpul pada bahagian kepala dan tubuh badan jasad si mati. Tertuduh pertama dan ketiga telah ditangkap pada 14 Jun 2018 manakala tertuduh kedua telah ditangkap pada 18 Jun 2018. Ketiga-tiga saksi iaitu SP3, SP4 dan SP5 berjaya membuat pengecaman ke atas ketiga-tiga tertuduh melalui sesi kawad cam. Ketiga-tiga tertuduh telah dituduh melakukan bunuh dengan menyebabkan kematian yang boleh dihukum di bawah s 302 Kanun Keseksaan dibaca bersama s 34 Kanun yang sama. Di akhir kes pendakwaan, hakim Mahkamah Tinggi berpuas hati bahawa pihak

pendakwaan telah berjaya mengemukakan suatu kes prima facie terhadap ketiga-tiga tertuduh dan memanggil ketiga-tiga tertuduh untuk membela diri. Di akhir kes pembelaan, Mahkamah Tinggi mendapati pembelaan telah gagal menimbulkan sebarang keraguan terhadap kes pendakwaan. Ketiga-tiga tertuduh didapati bersalah dan disabitkan di atas pertuduhan di bawah s 302 Kanun Keseksaan. Oleh itu, rayuan ini. Pada keseluruhannya versi pembelaan yang dikemukakan oleh ketiga-tiga tertuduh dan saksi-saksi pembelaan adalah tiada seorang pun diantara ketiga-tiga mereka yang terlibat mencederakan si mati sehingga membawa kematiannya. Kematian si mati dikatakan telah diakibatkan oleh pukulan orang ramai setelah mereka dimaklumkan bahawa si mati dikatakan bertanggungjawab memecah masuk rumah ibu mertua tertuduh pertama. Kehadiran ketiga-tiga tertuduh secara fizikal di tempat kejadian hanyalah sekadar untuk bertanya kepada si mati tentang kejadian pecah rumah tersebut yang dibuat di hadapan tertuduh pertama sendiri dan hasrat mereka untuk menyerahkan si mati kepada pihak polis kerana si mati merupakan seorang penagih dadah dan mereka percaya si mati telah pecah masuk ke dalam rumah orang.

Diputuskan, membenarkan rayuan:

(1) Pihak-pihak tidak mempunyai pertikaian bahawa kematian berlaku ke atas si mati. SP15 mengesahkan bahawa punca kematian si mati adalah kecederaan trauma tumpul pada bahagian kepala dan tubuh jasad (lihat perenggan 214–215).

(2) Apa yang telah dilakukan oleh ketiga-tiga tertuduh bukanlah berlaku secara kebetulan. Terdapat niat dan motif untuk mencederakan si mati. Kata-kata yang dizahirkan oleh tertuduh pertama iaitu 'biarlah dia dah pergi', jelas menunjukkan niat mereka yang dapat disiratkan melalui keadaan yang mereka lakukan ke atas si mati 'were deliberate to wipe out the deceased out done with full consciousness of the nature and effects of their action'. Jika sekalipun motif tidak dapat dibuktikan namun ini tidak melemahkan atau memusnahkan kes pendakwaan sama sekali walaupun pada prinsipnya motif mampu membantu hakim bicara di dalam mencapai keputusannya. Seterusnya, walaupun terdapat percanggahan di dalam keterangan SP3, SP4 dan SP5 mengenai peranan dan penglibatan ketiga-tiga tertuduh dalam menyebabkan kematian ke atas si mati, namun percanggahan sebegini ini adalah sesuatu yang biasa terjadi di dalam mana-mana kes pendakwaan dan ianya tidak meruntuhkan kes pendakwaan sama sekali. Ini adalah kerana keterangan SP3, SP4 dan SP5 begitu konsisten sekali bila mana mereka mengatakan ketiga-ketiga tertuduh berada di tempat kejadian semasa si mati dipukul dan dicederakan dan tiada sesiapa pun yang berada berdekatan dengan si mati pada masa itu melainkan ketiga-tiga tertuduh sahaja. Kekuatan kes pendakwaan ini diperkemaskan lagi dengan pengecaman melalui sesi

kawad cam yang berjaya dibuat oleh SP3, SP4 dan SP5 terhadap ketiga-tiga tertuduh (lihat perenggan 235 & 238–239).

(3) SP15 mengesahkan bahawa punca kematian adalah disebabkan oleh 'blunt-force injuries of the head and body' di mana kesan-kesan kecederaan keseluruhan pada tubuh badan dan bahagian kepala si mati secara lazimnya boleh membawa kepada kematian ke atas si mati. Hakim bicara juga telah memperhalusi kewujudan niat bersama (lihat perenggan 243 & 249).

(4) Hakim bicara telah gagal untuk mengambil kira, mengupas dan membincangkan dengan mendalam peruntukan di bawah s 299 Kanun Keseksaan walaupun ada sepintas lalu menyebut dan menyentuh peruntukan tersebut di dalam alasan penghakimannya. Jika fakta keseluruhan yang terdapat di dalam keterangan yang dikemukakan diperhalusi dan diberikan pertimbangan yang secukupnya, hakim bicara akan mencapai kepada satu dapatan yang berbeza iaitu dengan menurunkan seksyen kesalahan daripada s 300 yang boleh dihukum di bawah s 302 Kanun Keseksaan sepertimana pertuduhan, kepada ss 299/304(a) Kanun Keseksaan. Kegagalan hakim bicara untuk meminda atau mengubah seksyen kesalahan ini telah menimbulkan prejudis kepada ketiga-tiga tertuduh yang seharusnya diperbetulkan demi memastikan tidak berlakunya apa-apa ketidakadilan kepada ketiga-tiga tertuduh. Oleh itu, sabitan di bawah s 302 Kanun Keseksaan dan hukuman gantung sampai mati oleh hakim Mahkamah Tinggi adalah diketepikan dan digantikan dengan sabitan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan dengan hukuman pemenjaraan 12 tahun bagi tertuduh kedua dan sepuluh tahun masing-masing bagi tertuduh ketiga dan tertuduh pertama (lihat perenggan 252–254).

[English summary

SP3 lived with her son ('the deceased'), her daughter-in-law who was the wife of the deceased ('SP4') and her grandson in Blok E, PPR Desa Rejang. On 18 April 2018 at 6.30pm, SP3 was informed by SP4 and her grandson that the deceased had been dragged out of the lift by the second accused. SP3 made a phone call to her neighbour who was also a friend of SP4 ('SP5') to ask for help in finding the deceased. The deceased was found behind Block L at approximately 7.30pm lying on the floor covered in blood. SP4 lifted the deceased and put the deceased in a seating position. SP4 saw the first and third accused at a distance of about one meter from the deceased while SP5 saw all three accused near the scene. Suddenly the second accused came and pulled the deceased's shirt, dragged and stepped on the deceased. After hearing the sound of the police arriving at around 7.30pm, the three accused fled the scene. SP3 saw the first and third accused each holding a stick in their hands while SP5 saw that there was a thick stick about 10 inches or three feet long at the scene. The ambulance came and confirmed that SP4's husband had died. The forensic

A medical consultant doctor ('SP15') conducted an autopsy on the deceased's body and found that the injuries that were present had caused the death of the deceased in the ordinary course of nature and the cause of the deceased's death was blunt trauma injuries to the head and body of the deceased. The first and third accused were arrested on 14 June 2018 while the second accused was
B arrested on 18 June 2018. The three witnesses ie SP3, SP4 and SP5 succeeded in identifying the three accused through an identification parade session. All three accused had been charged with murder by causing death punishable under s 302 of the Penal Code read with s 34 of the same Code. At the end of the prosecution case, the High Court judge was satisfied that the prosecution
C had successfully established a prima facie case against the three accused and called the three accused to enter defence. At the end of the defence case, the High Court found that the defence had failed to raise any doubts on the prosecution's case. All three accused were found guilty and convicted on charges under s 302 of the Penal Code. Hence, this appeal. On the whole, the
D defence version presented by the three accused and the defence witnesses was that none of the three of them were involved in injuring the deceased to the point of causing his death. The death of the deceased was said to have been caused by the beating of the public after they were informed that the deceased was said to be responsible for breaking into the house of the mother-in-law of
E the first accused. The physical presence of the three accused at the scene was merely to ask the deceased about the burglary which was done in front of the first accused himself and their desire to hand the deceased over to the police because the deceased was a drug addict and they believed the deceased had broken into people's houses.

F

Held, allowing the appeal:

(1) The parties did not have a dispute that death happened to the deceased. SP15 confirmed that the cause of death of the deceased was blunt force
G injuries to the head and body (see paras 214–215).

(2) What the three accused had done did not happen by chance. There was intent and motive to injure the deceased. The words expressed by the first accused which was 'biarlah dia dah pergi', clearly showed their intention which could be implied through the situation they did to the deceased
H 'were deliberate to wipe out the deceased out done with full consciousness of the nature and effects of their action'. Even if motive could not be proven, this did not weaken or destroy the prosecution's case at all, although in principle motive could help the trial judge in reaching his decision. Next, although there were contradictions in the testimony of
I SP3, SP4 and SP5 regarding the role and involvement of the three accused in causing the death of the deceased, this kind of contradiction was something that was common in any prosecution case and it did not destroy the prosecution's case at all. This was because the testimony of SP3, SP4 and SP5 was so consistent when they said that the three accused

were at the scene when the deceased was beaten and injured and no one was near the deceased at that time except the three accused. The strength of the prosecution's case was further strengthened by the identification through the identification parade session which was successfully made by SP3, SP4 and SP5 against the three accused (see paras 235 & 238–239).

(3) SP15 confirmed that the cause of death was due to 'blunt-force injuries of the head and body' where the effects of the overall injury on the body and head of the deceased in the ordinary course of nature could lead to death on the deceased. The trial judge had also refined the existence of mutual intention (see paras 243 & 249).

(4) The trial judge had failed to take into account, examine and discuss in depth the provision under s 299 of the Penal Code even though there was a mention and take on the provision in the grounds of judgment. If the overall facts contained in the evidence submitted were refined and given sufficient consideration, the trial judge would reach a different conclusion, which was by bringing the offence section from s 300 which could be punished under s 302 of the Penal Code as charged, to ss 299/304(a) of the Penal Code. The trial judge's failure to amend or change this section of the offence had caused prejudice to the three accused which should be corrected to ensure that no injustice occurred to the three accused. Therefore, the conviction under s 302 of the Penal Code and the sentence of hanging to death by the High Court judge was set aside and replaced with a conviction under s 304(a) of the Penal Code with a prison sentence of 12 years for the second accused and ten years respectively for the third and first accused (see paras 252–254).]

Kes-kes yang dirujuk

(1) Namasiyiam (2) Rajindran (3) Goh Chin Peng, and (4) Ng Ah Kiat v PP [1987] 2 MLJ 336; [1987] 1 CLJ 540; [1987] CLJ Rep 241, MA (dirujuk)

Abdul Samid bin Edward v PP [2015] 4 MLJ 58; [2015] 4 CLJ 149, MR (dirujuk)

Ahmad Majmi bin Idris & Anor v PP and another appeal [2014] 3 MLJ 368; [2014] 1 LNS 148, MR (dirujuk)

Amri bin Ibrahim & Anor v PP and another appeal [2017] 1 MLJ 1; [2017] 1 CLJ 617, MP (dirujuk)

Che Omar bin Mohd Akhir v PP [2007] 4 MLJ 309; [2007] 3 CLJ 281, MP (dirujuk)

Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v PP and another appeal [2004] 3 MLJ 405; [2004] 3 CLJ 737, MP (dirujuk)

Farose bin Tamure Mohamad Khan v PP and other appeals [2016] 6 MLJ 277; [2016] 9 CLJ 769, MP (dirujuk)

Herchun Singh & Ors v PP [1969] 2 MLJ 209, MP (dirujuk)

LCY v TWY [2019] 4 MLJ 203; [2019] 7 CLJ 158, MR (dirujuk)

A *Looi Kow Chai & Anor v PP* [2003] 2 MLJ 65; [2003] 1 CLJ 734, MR (dirujuk)
Ong Teng For & Anor v PP [2013] 1 CLJ 39, MP (dirujuk)
PP v Mohd Radzi bin Abu Bakar [2005] 6 MLJ 393; [2005] 2 MLRA 590, MP (dirujuk)
B *PP v Datuk Haji Harun bin Haji Idris (No 2)* [1977] 1 MLJ 15 (dirujuk)
P' ng Hun Sun v Dato' Yip Yee Foo [2013] 6 MLJ 523; [2013] 2 AMCR 350, MR (dirujuk)
Wan Marzuki bin Wan Abdullah v PP [2008] MLJU 285; [2008] 1 MLRA 479, MR (dirujuk)
C *Ye Wei Gen v PP* [1999] 4 SLR 101, MT (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Keterangan 1950 s 8(1)
D Kanun Keseksaan ss 34, 299, 300, 302, 304(a)
Kanun Tatacara Jenayah

Rayuan daripada: *Public Prosecutor v Davendran a/l Bala Supramaniam & Ors* [2021] MLJU 2250 (Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur)

E *Gurubachan Singh Johal (Nashir Johal & Co) bagi pihak perayu pertama.*
(Amerbon) bagi pihak perayu kedua.
(Rajpal, Firah & Vishnu) bagi pihak perayu ketiga.
Mohd Fuad bin Abdul Aziz (Mohd Fairuz bin Johari bersamanya) (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.
F

Azmi Ariffin HMR:

PERTUDUHAN BAGI KES NO WA-45B-32–10 OF 2018

G

[1] Pertuduhan terhadap perayu pertama/tertuduh kedua (Davendran a/l Bala Supramaniam) dan perayu ketiga/tertuduh pertama (Neelamegan a/l Kumar) adalah seperti berikut:

H Bahawa kamu bersama-sama dengan seorang lagi yang masih bebas pada 18/4/2018, jam 8 malam bertempat di aras bawah Blok L Jalan Rejang Desa Rejang, Perumahaan Awam Rakyat Wangsa Maju, Dalam Daerah Wangsa Maju, Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur, bagi mencapai niat bersama kamu telah melakukan bunuh dengan menyebabkan kematian V Sakhtivadivelan a/l Vasuthevas (No. K.P: 650114-10-7027) dan dengan itu kamu telah melakukan
I satu kesalahan yang boleh dihukum dibawah seksyen 302 Kanun Keseksaan dan di baca bersama seksyen 34 Kanun yang sama.

PERTUDUHAN BAGI KES NO WA-45B-34–10 OF 2018

[2] Pertuduhan terhadap perayu kedua/tertuduh ketiga (Hurisudhan a/l Peramal) seperti berikut:

> Bahawa kamu bersama-sama dengan dua orang yang telah dituduh pada 18/04/2018, jam 8.00 malam bertempat di aras bawah Blok L Jalan Rejang Desa Rejang, Perumahaan Awam Rakyat Wangsa Maju Dalam Daerah Wangsa Maju, Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur, bagi mencapai niat bersama kamu telah melakukan bunuh dengan menyebabkan kematian V Sakhtivadivelan a/l Vasuthevas (No. K.P: 650114-10-7027) dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum dibawah seksyen 302 Kanun Keseksaan dan di baca bersama seksyen 34 Kanun yang sama.

[3] Kedua-dua pertuduhan ini telah didengar dan dibicarakan di dalam satu perbicaraan kerana ianya melibatkan keterangan dan saksi-saksi yang sama.

[4] Untuk mengelakkan sebarang kekeliruan, panggilan terhadap ketiga-tiga perayu ini adalah sepertimana berikut:

(a) Neelamegan a/l Kumar sebagai tertuduh pertama/perayu ketiga;

(b) Davendran a/l Bala Supramaniam sebagai tertuduh kedua/perayu pertama; dan

(c) Hurisudhan a/l Peramal sebagai tertuduh ketiga/perayu kedua.

FAKTA KES PENDAKWAAN

Keterangan SP3 (Rukumani a/p Turesamy)

[5] SP3 adalah ibu kepada si mati.

[6] SP3 tinggal bersama anaknya ('si mati'), menantunya ('SP4') dan cucunya ('Darshen') di alamat Desa Rejang Setapak, Blok E, Tingkat 15, Pintu 1, Wangsa Maju Kuala Lumpur.

[7] Pada jam 6.30 petang 18 April 2018, SP3 telah dimaklumkan oleh SP4 dan cucunya bahawa si mati telah diheret keluar dari lif.

[8] SP3, SP4 dan cucunya bergegas turut ke tingkat bawah flat Blok L untuk mencari si mati. Ketika itu jam lebih kurang 7 malam. Si mati ditemui pada jam lebih kurang 7.30 malam. SP3 nampak si mati sedang terbaring di atas lantai.

[9] Pada hari kejadian, beliau ada melihat ketiga-tiga tertuduh memukul si mati dengan kayu, batu dan besi. Tertuduh ketiga memukul si mati dengan kayu. tertuduh kedua pula memijak si mati di bahagian bawah dan juga di bahagian leher si mati. tertuduh pertama juga memukul si mati. Selepas memukul si mati, tertuduh pertama bersandar ke dinding dan berkata 'biarlah dia dah pergi'. Selepas itu mereka telah membunuh si mati.

[10] Semasa pemeriksaan semula, SP3 menyatakan bahawa beliau nampak tertuduh kedua memijak si mati dan mengheret si mati. Namun, SP3 tidak nampak tertuduh pertama dan tertuduh ketiga memukul si mati. SP3 hanya nampak tertuduh pertama dan ketiga masing-masing memegang kayu di tangan mereka.

[11] Semasa sambungan pemeriksaan balas pada 5 Januari 2020 (sila lihat kandungan 8 RR Jld 2 (2)), SP3 mengatakan semasa beliau turun ke bawah mencari si mati, SP3 telah melihat kereta polis di flat tersebut.

[12] SP3 mengakui bahawa beliau telah mengikut kereta polis tersebut ke tempat di mana insiden tersebut berlaku.

[13] Semasa SP3 sampai di tempat si mati, di kawasan insiden itu terdapat tiga orang disitu.

[14] SP3 mengakui bahawa beliau telah dimaklumkan selepas insiden tersebut berlaku bahawa si mati telah dipukul oleh ketiga-tiga tertuduh.

[15] Apabila SP3 sampai ke kawasan insiden tersebut, pihak polis belum berada di tempat kejadian tersebut.

[16] SP3 mengesahkan bahawa beliau berada di tempat kejadian di antara jam 6.30 hingga 7.30 petang.

Keterangan SP4 (K Santi a/p Kandasamy)

[17] SP4 adalah isteri kepada si mati.

[18] SP4 tinggal bersama suaminya (si mati) anaknya (Darshen) di rumah ibu mertuanya iaitu SP3 (Rukumani a/p Turesamy) di alamat Desa Rejang Setapak, Blok E, Tingkat 15, Pintu 1, Wangsa Maju Kuala Lumpur.

[19] Mengikut SP4 pada 18 April 2018 jam lebih kurang 5 petang, beliau bersama si mati telah keluar daripada rumah mereka untuk mengambil anak mereka iaitu Darshen dari tempat tuisyennya di kawasan Sri Rampai.

[20] Selepas mengambil anaknya, SP4 dan si mati menuju ke lif untuk balik ke rumah mereka. Semasa mereka bertiga berada di dalam lif tersebut, SP4 melihat tertuduh kedua memanggil si mati dan memberitahu bahawa beliau ada sesuatu untuk bercakap dengan si mati. tertuduh kedua juga mengatakan kepada si mati bahawa beliau tidak akan memukul si mati.

[21] Selepas SP4 mendengar perbualan mereka berdua, pada jam sekitar 6.30 petang, SP4 melihat si mati diheret keluar daripada lif tersebut. Selepas itu, lif telah tertutup.

[22] SP4 terus balik ke rumah dan memberitahu ibu mertuanya (SP3) yang tinggal bersama-samanya bahawa tertuduh kedua telah membawa si mati keluar.

[23] Pada jam sekitar 7.30 malam (tarikh yang sama) SP3 bersama SP4 dan anaknya telah keluar mencari si mati di kawasan flat perumahan tersebut. Turut membantu mencari si mati adalah rakan SP4 iaitu SP5 (Moorgana Sunthari a/p Ponnu Samy). Mereka mencari di setiap blok flat tersebut.

[24] Pencarian berakhir di Blok L. Pada jam lebih kurang 7.30 malam, si mati telah ditemui di bahagian belakang Blok L tersebut di dalam keadaan terbaring di atas lantai berlumuran darah. SP4 mengangkat si mati dan mendudukkan si mati.

[25] Pada masa itu, SP4 melihat tertuduh pertama dan tertuduh ketiga berada dalam jarak sekitar satu meter daripada si mati.

[26] Pada masa SP4 memikul si mati, si mati sambil menangis memberitahu SP4 bahawa beliau sakit dada akibat dipijak dan dipukul di bahagian dadanya. Namun, si mati tidak memberitahu siapakah yang telah memukul dan memijak dadanya. SP4 mengakui bahawa beliau tidak melihat siapakah yang telah memukul si mati.

[27] Si mati telah menyuruh SP4 membawanya ke hospital kerana kesakitan di bahagian dada yang dialaminya.

[28] Mendengar permintaan si mati tersebut, lantas SP4 telah mengajak SP5 untuk membawa si mati ke hospital.

[29] Sebelum sempat SP4 membawa si mati ke hospital, tiba-tiba datang tertuduh kedua lalu beliau menarik baju si mati, mengheret dan memijak si mati di bahagian dada dan di bahagian kemaluan si mati.

[30] SP4 tidak mampu berbuat apa-apa. SP4 hanya sekadar mampu menangis dan menepuk si mati sahaja. Si mati sudah tidak bernyawa lagi pada masa itu.

[31] Setelah kedengaran bunyi kedatangan polis sekitar 7.30 malam, ketiga-tiga tertuduh pun terus melarikan diri dari tempat kejadian tersebut.

[32] Pihak ambulan datang dan memeriksa si mati dan mereka mengesahkan bahawa suami SP4 telah meninggal dunia. Mereka membawa mayat si mati ke hospital.

[33] Semasa sambungan pemeriksaan balas pada 5 Januari 2020 (sila lihat kandungan 8 RR Jld 2(2)) SP4 mengatakan bahawa beliau turun mencari si mati bersama SP3 dan SP5 dari pukul 7 petang ke 7.15 petang.

[34] Selepas 6.30 petang, SP3, SP4, SP5 dan Darshen ada mencari si mati tetapi tidak berjumpa dengan si mati.

[35] Apabila SP3 sampai ke tempat kejadian, pihak polis belum lagi berada di tempat kejadian. Ini kerana kereta polis bergerak perlahan sedangkan SP3, SP4, SP5 dan Darshan berjalan dan mereka sampai dahulu di tempat kejadian. Lepas kurang 5 minit selepas SP3, SP4, SP5 dan Darshan sampai, barulah polis sampai di situ.

[36] Apabila SP4 sampai ke kawasan insiden tersebut, SP4 melihat terdapat tiga orang di kawasan insiden tersebut.

[37] SP4 mengaku bahawa si mati sering mengambil dadah.

[38] SP4 tidak melihat beberapa individu-individu lelaki Melayu dan beberapa individu-individu lelaki India yang secara berkumpulan telah memukul si mati.

Keterangan SP5 (Moorgana Sunthari a/p Ponnu Samy)

[39] Beliau adalah rakan SP4.

[40] Pada 18 April 2018 jam sekitar 6.45 petang, beliau telah menerima panggilan telefon daripada SP3. SP3 merupakan jiran kepada SP5. SP3 tinggal di tingkat dan flat Blok E yang sama dengan SP5.

[41] SP3 memberitahu SP5 bahawa ada orang telah menarik anaknya (si mati) keluar dari lif dan tak tahu bawa si mati ke mana.

[42] SP3 meminta bantuan beliau untuk mencari si mati. A

[43] SP5 menunggu di bahagian bawah flat dan berjumpa dengan SP3, SP4 dan Darshen. Bila bertemu, mereka pun mencari si mati.

[44] Semasa pencarian sekitar jam 7.30 malam SP5 tersempak dengan kereta polis dekat kedai di Blok L. Lantas beliau pun bertanya pada anggota polis tersebut kenapa datang ke tempat ini. Pihak polis menjawab ada orang India bergaduh. Polis tiba jam 9 malam. B

[45] SP3, SP4, SP5 dan Darshen pun bergegas pergi ke belakang Blok L sekitar jam 7.40 hingga 7.45 petang. C

[46] SP5 mendengar SP4 sedang menjerit dengan katanya 'Mona tengok dekat sini abang'. Si mati kelihatan terbaring berlumuran darah dan mukanya semuanya berdarah. SP5 melihat si mati belum mati lagi ketika itu. D

[47] SP4 membangunkan si mati. SP4 menyuruh si mati menarik nafas. Si mati berkata 'sakitlah Mona'. Semasa itu SP5 melihat tertuduh pertama, kedua dan ketiga berada dekat tempat kejadian. E

[48] SP5 mengenali ketiga-tiga tertuduh ini kerana mereka juga tinggal di flat perumahan tersebut. SP5 menganggap ketiga-tiga tertuduh seperti adik-beradik beliau sahaja. F

[49] SP5 menjerit kepada tertuduh kedua dan memberitahu beliau supaya 'janganlah pukul. Dia kan sudah buat salah ke atau tidak buat salah ke, tolong lepaskan dia'. Tertuduh kedua membalas dengan marah kepada SP5 dan meminta SP5 supaya jangan campur tangan dalam hal ini. G

[50] Si mati mengadu kesakitan dan meminta supaya memanggil ambulan. Di tempat kejadian tersebut, SP5 melihat ada kayu yang tebal yang panjangnya lebih kurang sepuluh inci atau tiga kaki di tempat kejadian itu. H

[51] SP5 melihat ketiga-tiga tertuduh berbuat bising dan tertuduh pertama mencarut dengan kuat kepada SP4 dengan mengeluarkan kata-kata yang kotor. Tertuduh kedua tumbuk si mati beberapa kali dan juga tendang di bahagian badan dan bahagian kemaluan si mati. tertuduh pertama mengatakan kepada tertuduh kedua dengan katanya 'pukul lah, pukul lah'. I

[52] SP5 kemudiannya menjerit kepada tertuduh pertama dengan berkata 'you pun janganlah pukul. Dia sudah berdarah dia punya muka, semua dah macam susah bernafas, nak bawa pergi ke hospital'.

[53] SP5 kemudiannya mendengar SP4 menjerit dengan katanya 'Mona tolong sama saya, saya punya suami tak ada nafas'. Di sekeliling kawasan tempat kejadian itu ada lebih kurang lapan orang.

[54] Jam 8.30 malam, ambulan pun datang dan membawa si mati.

[55] Semasa sambungan pemeriksaan balas pada 5 Januari 2020 (sila lihat kandungan 8 RR Jld 2(2)), SP5 mengatakan bahawa semasa beliau sampai ke kawasan insiden tersebut, beliau nampak tertuduh kedua sedang memukul si mati. Tidak ada orang lain yang memukul selain tertuduh kedua.

[56] Selepas SP5 tiba di tempat kejadian tersebut, selang sepuluh minit kemudian baru polis tiba di situ.

[57] SP5 bersetuju bahawa sebelum SP5 tiba di tempat kejadian ada kemungkinan bahawa si mati telah pun dipukul oleh sekumpulan lelaki-lelaki Melayu dan lelaki-lelaki India. Ini adalah kerana banyak darah yang terdapat pada si mati.

[58] Semasa pemeriksaan semula, SP5 mengatakan bahawa apabila SP5 sampai di tempat kejadian itu, SP5 melihat ketiga-tiga tertuduh berada di tempat kejadian itu.

Keterangan SP10 (Brandon Lawai Ding)

[59] Beliau bertugas sebagai Penolong Pegawai Perubatan di Hospital Kuala Lumpur.

[60] Pada 18 April 2018 jam 8.10 malam, beliau dan pasukannya tiba di tempat kejadian dengan menaiki ambulan. Beliau nampak kesan lebam dan luka terutamanya di bahagian kaki dan dada si mati.

[61] Beliau telah membuat pemeriksaan dengan menggunakan lampu suluh untuk mengesan pergerakan anak mata dan carotid pulse dan juga buat stetoskop untuk memeriksa bunyi denyutan jantung si mati. Badan mangsa didapati sudah sejuk sebab hujan pada malam itu. Si mati didapati telah pun meninggal dunia.

[62] Beliau telah meminta bantuan daripada Call Centre Kecemasan untuk memanggil polis ke tempat kejadian itu.

[63] Pasukan polis tiba ke lokasi kejadian pada jam sekitar 8.20 malam.

Keterangan SP12, SP13 dan SP15

[64] Pada jam lebih kurang 11 malam sepasukan anggota daripada Forensik Ibu Pejabat Polis Kuala Lumpur yang diketuai oleh Insp Mohd Faizol bin Ismail (SP13) tiba d tempat kejadian.

[65] SP13 telah menemui beberapa barang kes seperti yang terkandung di dalam senarai pemeriksaan tempat kejadian (eksh P45). Antara barang-barang yang dijumpai adalah seperti plastik pemegang kayu berwarna hitam, serpihan kayu panjang, puntung rokok, batu tar, serpihan helmet warna biru dan serpihan penyapu.

[66] Pada 18 Jun 2018, jam 5 petang, Insp Mohd Hanif Akmal bin Che Hussin (SP12) telah membuat kad cam di IPD Wangsa Maju, Kuala Lumpur melibatkan suspek iaitu tertuduh ketiga.

[67] Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh ketiga. Laporan kad cam telah ditandakan sebagai eksh P42 dan P43.

[68] Proses pengecaman terhadap tertuduh pertama dan Kedua pula telah dijalankan pada 23 April 2018. Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi ini telah berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh pertama dan kedua. Laporan kad cam ditandakan sebagai eksh P46.

[69] Pada 19 April 2018, Dr Nurliza bt Abdullah (SP15) selaku Doktor Pakar Perunding Perubatan Forensik, Hospital Kuala Lumpur telah menjalankan satu bedah siasat ke atas mayat si mati. Hasil bedah siasat mendapati kecederaan-kecederaan yang ada telah menyebabkan kematian si mati secara lazimnya dan punca kematian si mati adalah kecederaan trauma tumpul pada bahagian kepala dan tubuh badan jasad si mati. Laporan bedah siasat telah dikemukakan sebagai P47.

[70] Pada 14 Jun 2018, tertuduh pertama telah ditangkap.

[71] Pada 14 Jun 2018, tertuduh ketiga telah ditangkap.

[72] Pada 18 Jun 2018, tertuduh kedua telah ditangkap.

[73] Pada 18 Jun 2018, jam 5 petang, Insp Mohd Hanif Akmal bin Che Hussin (SP12) telah membuat kad cam di IPD Wangsa Maju, Kuala Lumpur melibatkan suspek iaitu tertuduh ketiga.

[74] Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh ketiga. Laporan kad cam telah ditandakan sebagai eksh P42 dan P43.

[75] Proses pengecaman terhadap tertuduh pertama dan kedua pula telah dijalankan pada 23 April 2018. Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi ini telah berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh pertama dan kedua. Laporan kad cam ditandakan sebagai eksh P46.

[76] Begitulah fakta kes pendakwaan.

DAPATAN MAHKAMAH TINGGI DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[77] Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara berpuas hati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya mengemukakan suatu kes prima facie terhadap ketiga-tiga tertuduh di bawah s 302 Kanun Keseksaan dan dengan itu memanggil ketiga-tiga tertuduh untuk membela diri.

[78] Mahkamah Tinggi telah mengguna pakai 'ujian' yang telah digariskan di dalam kes *Looi Kow Chai & Anor v Public Prosecutor* [2003] 2 MLJ 65; [2003] 1 CLJ 734 di mana Mahkamah Rayuan memutuskan seperti berikut:

> Ujian yang betul untuk dipakai dalam menentukan sama ada satu kes prima facie telah dibuat di bawah s 180 Kanun Tatacara Jenayah (KTJ) ('dan ini dipakai untuk satu perbicaraan di bawah s 173 KTJ) adalah sebagaimana yang terkandung di dalam penghakiman Hashim Yeop Sani HP (beliau pada masa itu) dalam *Dato Mokhtar bin Hashim & Anor v Public Prosecutor*. Oleh itu, seorang hakim yang bersidang seorang di bawah s 180 KTJ mesti menilai keterangan pendakwaan kepada tahap maksimum dan menyatakan soalan kepada diri sendiri 'if I decide to call upon the accused to enter his defence and he elects to remain silent, am I prepared to convict him on the totality of the evidence contained in the prosecution case?' Jika jawapan adalah tidak, maka tiada kes prima facie telah dibuat dan tertuduh berhak kepada satu pembebasan. Dengan meletakkan keterangan pendakwaan kepada penilaian maksimum untuk menentukan jika pembelaan perlu dipanggil tidak bermaksud pendakwaan perlu membuktikan kesemuanya melalui keraguan yang munasabah di peringkat pertengahan ini.

KES PEMBELAAN

[79] Ketiga-tiga tertuduh memilih untuk memberikan keterangan secara bersumpah di kandang saksi.

Keterangan tertuduh pertama (SD1)

[80] Beliau bertugas sebagai pembantu dapur di Pizza Hut.

[81] Beliau tinggal di Blok C bersama ibunya, isteri dan anaknya. Manakala ibu mertuanya tinggal di Blok A Desa Rejang.

[82] Pada 18 April 2018, jam sekitar 8 pagi, ibu mertuanya telah memaklumkan kepada SD1 bahawa si mati telah pecah masuk ke dalam rumahnya dan si mati ada menarik tangan ibu mertua SD1. Kejadian ini berlaku sekitar jam 2 pagi. Namun SD1 sendiri tidak mempunyai pengetahuan siapakah orang sebenar yang masuk ke dalam rumah tersebut.

[83] SD1 mengenali si mati kerana mereka tinggal di flat yang sama. Si mati adalah seorang penagih dadah.

[84] Selepas menerima panggilan telefon daripada ibu mertuanya, SD1 telah memaklumkan kepada rakan-rakannya iaitu tertuduh kedua, Lechu dan Sara tentang kejadian tersebut semasa SD1 sedang 'lepak' bersama-sama rakan-rakannya itu.

[85] SD1 mengatakan bahawa tertuduh kedua telah memberitahu SD1 bahawa beliau akan bertemu dengan si mati dan akan memaklumkan balik kepada SD1.

[86] Pada jam 6.30 petang, SD1 berjumpa dengan tertuduh kedua di kawasan tempat parking motor di Blok J.

[87] SD1 mengatakan bahawa pada masa itu tertuduh ketiga tidak berada di situ.

[88] Semasa SD1 sedang berbual-bual dengan tertuduh kedua, mereka lihat si mati berada di Blok J. Tertuduh kedua memanggil si mati tetapi si mati yang ketika itu berada dari Blok J beredar menuju ke Blok E. Selang 3 ke 4 minit kemudian, tertuduh kedua pun pergi ke Blok E. tertuduh kedua memberitahu SD1 bahawa beliau akan pergi berjumpa dengan si mati dan akan membawa si mati ke tempat parking motor di Blok J.

[89] Lebih kurang jam 6.40 petang, tertuduh kedua telah membawa si mati menaiki motorsikal ke Blok J. Pada ketika itu terdapat di antara 10–15 orang berada di parking motor tersebut.

[90] Selepas si mati sampai di tempat parking motor tersebut, SD1 ada bertanya kepada si mati mengapa beliau pecah masuk ke dalam rumah ibu mertuanya. Namun, si mati menafikannya.

[91] SD1 mengakui ada memberitahu orang-orang yang berada di parking lot tersebut bahawa si mati telah pecah masuk ke dalam rumah ibu mertuanya. Tiba-tiba orang-orang itu pun memukul si mati. Individu yang bernama Boy yang mula memukul si mati dan seterusnya diikuti pula oleh sepuluh hingga 15 orang yang lain yang turut juga memukul si mati yang di antara mereka terdiri daripada tujuh orang Melayu dan tujuh orang India dan Cina yang sedang lepak di situ. Lebih kurang 10–20 minit mereka memukul si mati. Tujuh lelaki India tersebut dikenali oleh SD1. Mereka adalah Boy, Kumar, Sakesh, Suji, Prabu, Viera dan Kartik.

[92] Namun SD1 sendiri tidak ada memukul si mati. SD1 tidak tahu sama ada tertuduh kedua ada memukul si mati kerana beliau tidak nampak tertuduh kedua memukul si mati.

[93] SD1 cuba untuk meleraikan orang ramai daripada memukul si mati. SD1 ada menolong dan menghalang mereka tetapi beliau tidak mampu berbuat sesuatu kerana ketika itu ramai yang sedang memukul si mati. Ada yang memukul si mati dengan kayu.

[94] Semasa orang ramai sedang memukul si mati, tertuduh ketiga pun sampai di tempat kejadian itu dan tertuduh ketiga juga cuba menghalang orang ramai daripada memukul si mati.

[95] Semasa pemeriksaan utama SD1 mengatakan bahawa pada jam lebih kurang 7 petang, tertuduh kedua pun memanggil polis dan menyuruh orang ramai berhenti memukul si mati. Jam lebih kurang 7.30 petang polis pun sampai di situ.

[96] Jam lebih kurang 7 petang, tertuduh kedua memanggil polis dan menyuruh orangramai berhenti memukul si mati (namun semasa pemeriksaan balas, SD1 mengatakan bahawa tertuduh kedua memanggil polis pada jam lebih kurang 8.50 malam). Jam lebih kurang 7.30 petang polis pun sampai di situ. Bila polis sampai, SP3, SP4 dan SP5 juga tiba di situ pada masa yang sama. Mereka bertiga memarahi orang ramai. SD1 dan tertuduh kedua juga dimarahi oleh mereka. SP3 meminta SD1 supaya melepaskan si mati dan supaya kami tidak membuat laporan polis terhadap si mati. Bila polis tiba, orang ramai pun melarikan diri dari situ. Namun SD1, tertuduh kedua dan Ketiga dan masih berada di tempat kejadian dan tidak melarikan diri kerana tertuduh kedua yang memanggil pihak polis.

[97] Apabila polis sampai di situ, tertuduh kedua telah menunjuk arah dan membawa polis ke tempat kejadian. Tertuduh kedua pun memberitahu pihak polis bahawa si mati telah pecah masuk rumah.

[98] Di antara jam 7.40 hingga 7.50 petang, paramedik pun datang dengan kereta ambulan dan kemudiannya membawa si mati. SD1 hanya mengetahui melalui tertuduh kedua bahawa si mati telah meninggal dunia pada jam lebih kurang 9 malam.

[99] Selepas kejadian si mati ini dipukul, ibu mertua SD1 tidak ada membuat laporan polis berkaitan pecah rumah tersebut. SD1 ditangkap selepas beliau menyerah diri kepada pihak polis setelah beliau mengetahui ibu mertuanya telah ditahan oleh polis.

[100] SD1 menafikan mempunyai rancangan bersama tertuduh kedua untuk memukul si mati di parking lot tersebut.

[101] SD1 menafikan mempunyai niat untuk membunuh si mati.

[102] SD1 tidak menghasut orang awam untuk memukul si mati. Semasa beliau disiasat, SD1 ada memberitahu ASP Gopal a/l Subramaniam (SP16) bahawa sekumpulan orang yang sebenarnya memukul si mati.

Keterangan tertuduh kedua (SD2)

[103] SD2 masih bujang. Bertugas sebagai juruteknik di Menara Menjalara.

[104] SD2 tinggal di Blok J flat perumahan awam tersebut bersama tunangnya.

[105] Pada 18 April 2018, beliau sedang lepak di tempat parking motor di Blok J, PPR Desa Rejang.

[106] SD2 mengenali si mati dan beliau tahu bahawa si mati mengambil dadah. Si mati tinggal di Blok E.

[107] SD2 ada berjumpa dengan SD1 dan SD1 memberitahu beliau bahawa si mati telah pecah masuk ke dalam rumah ibu mertua SD1. SD1 beritahu SD2 sebab SD1 tahu yang SD2 kenal dengan pihak polis. SD2 ada menyuruh SD1 membuat report polis. SD1 mengatakan bahawa dia akan membuat report kemudian. SD2 mengaku tidak mengetahui sama ada emak mertua SD1 ada membuat report atau tidak.

[108] SD2 mempunyai kawan IPD Wangsa Maju iaitu Koperal Faizal and Tuan Dinesh.

[109] SD2 mengatakan sebelum ini pun rumahnya pernah di pecah masuk dan beliau ada membuat laporan polis.

[110] SD2 pergi ke Blok E jam sekitar 6.30 petang untuk mencari si mati. Bila berjumpa si mati, SD2 telah menahan dan menyuruh si mati keluar dari lif di tingkat bawah Blok E tersebut. SD2 ada bercakap dengan si mati semasa si mati di dalam lif dan si mati keluar daripada lif tersebut. Si mati tidak bersama isterinya (SP4) dan anaknya pada ketika itu. SD2 juga tidak mengenali isteri si mati dan anaknya.

[111] SD2 menjemput si mati untuk menaiki motorsikalnya untuk bertanya kepada si mati tentang kejadian pecah rumah tersebut di hadapan SD1 sendiri. SD2 membawa si mati dengan motorsikalnya ke bahagian bawah Blok L (tempat kejadian) tempat mereka biasa berlepak. SD2 tidak membawa si mati ke belakang Blok L. Si mati mengikut SD2 secara sukarela tanpa paksaan dan SD2 menyuruh si mati menunggu di situ sementara SD2 meletakkan motorsikalnya di Blok J yang berdekatan sahaja dengan Blok L. SD1 masa itu berada di Blok J. SD2 menyuruh SD1 ke Blok L dan menunggu di situ sementara SD2 meletakkan motorsikalnya di Blok J.

[112] SD2 kemudian kembali semula berjumpa si mati. SD2 bertanya kepada si mati kenapa si mati masuk ke rumah SD1. Si mati berdiam diri. Pada mulanya si mati menafikan namun kemudian beliau mengaku setelah SD2 beritahu si mati bahawa polis ada datang. Masa itu baru SD2 tahu yang si mati yang pecah masuk rumah ibu mertua SD1. Masa itu lebih kurang jam 6.30 petang dan keadaan kawasan sekeliling masih lagi cerah.

[113] Si mati cuba untuk melarikan diri. SD2 menampar sekali di bahagian muka si mati dan mengarahkan si mati supaya duduk. SD2 ada membuat panggilan telefon kepada Inspektor Dinesh a/l Anbalagan (SP11) pada jam lebih kurang 8.20 malam meminta beliau supaya datang ke tempat kejadian. SP11 menyuruh SD2 membuat panggilan ke 999 jika keadaan si mati dipukul menjadi lebih teruk.

[114] Pada jam antara 11 hingga 12 malam baru SP11 sampai kerana dia kata dia sibuk.

[115] SD2 menafikan punca beliau lewat menghubungi SP11 adalah kerana beliau juga turut memukul si mati sehingga menyebabkan kematian.

[116] Masa itu ada ramai orang disitu. Orang Melayu, Cina dan India ada di situ. Ada di antara mereka yang SD2 kenali. SD1 juga berada di situ.

[117] Semasa SD2 menampar si mati, orang yang berada di situ pun bertanya kenapa saya menampar si mati. SD2 memberitahu mereka bahawa si mati telah pecah rumah. Lantas orang ramai pun mula memukul si mati. Si mati menutup mukanya dan tidak menjerit ketika dipukul. Si mati hanya berkata 'jangan pukul, jangan pukul'.

[118] SD2 tidak menghalang mereka daripada memukul si mati atau cuba menolong si mati kerana beliau sedang cuba untuk menghubungi polis. SD2 meminta orang ramai supaya jangan memukul si mati dengan kuat. Pukulan tersebut mengambil masa lebih kurang 30 minit.

[119] Pukulan dibuat dengan menggunakan tangan, tendang paip getah, helmet dan lock motor. Selepas berhenti memukul, si mati masih hidup lagi walaupun dilihat di dalam keadaan yang lemah. Semasa menunggu ketibaan polis, SD2 memberitahu kepada orang ramai 'jangan bagi dia lari'. Si mati tidak baring masa itu. Si mati sedang duduk ketika itu. SD2 dan SD1 sememangnya mempunyai rancangan supaya si mati ditangkap oleh pihak polis kerana si mati seorang penagih dadah dan SD2 percaya si mati pecah masuk ke dalam rumah orang.

[120] SD2 tidak pukul si mati. SD2 tidak menyentuh pun si mati. SD2 bukan hendak membalas dendam terhadap si mati. SD2 tidak juga mempunyai rancangan dengan orang lain untuk mencederakan si mati. Kejadian ini berlaku secara spontan sahaja.

[121] Tertuduh ketiga tiba di tempat kejadian pada jam lebih kurang 7.30 malam. Masa itu isteri, ibu serta rakan si mati belum lagi tiba di tempat kejadian.

[122] Lebih kurang 30 minit setelah kejadian pukul memukul ini, polis pun tiba. Kereta peronda polis tiba pada jam lebih kurang 9 malam. Orang ramai yang memukul si mati tidak melarikan diri. Mereka hanya berada jauh dari tempat kejadian dan menyaksikan apa yang berlaku.

[123] Ambulan sampai pada jam lebih kurang 9.30 malam.

[124] SD2 menafikan kehadiran isteri, ibu serta rakan si mati di Blok J pada jam 7 malam.

[125] SD2 menafikan isteri si mati (SP4) ada melihat si mati di dalam keadaan tidak sedarkan diri.

[126] SD2 menafikan isteri, ibu dan rakan si mati ada merayu kepada SD2 dan SD1 supaya berhenti memukul si mati. SD2 hanya memijak sahaja si mati dan bukannya memukul si mati kerana tidak mahu SP4 membawa si mati.

[127] SD2 mengakui ada melihat dan berjumpa SP3, SP4 dan SP5 tetapi mereka hanya berada di situ selepas kereta peronda polis tiba. Semasa itu, si mati masih lagi bernyawa.

[128] SD2 menafikan beliau, SD1 dan tertuduh ketiga (SD3) memukul dan menyebabkan kecederaan sehingga membawa kepada kematian ke atas si mati.

[129] SD2 kemudiannya ditangkap oleh pihak polis.

Keterangan tertuduh ketiga (SD3)

[130] Pada bulan Jun 2018, SD3 ditangkap oleh pihak polis.

[131] SD3 tinggal Flat Desa Rejang, Setapak sejak berumur 14 lagi.

[132] SD3 bekerja sebagai wireman secara kontrak di Chow Kit.

[133] Pada 18 April 2018, jam 8.30 pagi SD3 keluar rumah untuk bekerja. Selesai bekerja pada jam di antara 5.30 sehingga 6 petang, SD3 terus kembali ke rumahnya.

[134] Sampai di rumah sekitar jam 6.30 ke 6.40 petang, SD3 terus menuju ke kedai di Blok L untuk membeli rokok.

[135] Selepas membeli rokok, SD3 melihat ada sekumpulan orang berada berhampiran Blok L.

[136] Sekitar jam 6.50 hingga 7 petang, SD3 pergi ke tempat tersebut dan melihat sekumpulan orang sedang memukul si mati. SD3 tidak begitu mengenali si mati tetapi beliau tahu si mati adalah penduduk di flat tersebut. Anggaran lebih kurang 10 hingga 15 orang memukul si mati. 5–6 orang Melayu, 5–6 orang India dan 1–2 orang Cina.

[137] SD3 melihat SD2, SD1 dan Prabu berada di situ. SD2 dan SD3 berada berjauhan dari si mati dan bukannya berdekatan dengan si mati. SD3 bertanya kepada SD2 kenapa orang itu dipukul. SD2 memberitahu bahawa orang tersebut telah pecah rumah SD1.

[138] SD3 tidak melihat SD1 dan SD2 memukul si mati. SD3 tidak memukul si mati. SD3 cuba menghentikan orang-orang tersebut daripada memukul si mati. Beberapa orang berhenti memukul manakala segelintir lagi masih memukul si mati.

[139] SD3 berada di situ sehingga jam 8 malam kerana SD2 mahu menyerahkan si mati kepada pihak polis.

[140] Sekumpulan orang tersebut memukul si mati dengan menggunakan helmet, kayu dan paip getah. Insiden pukul memukul ini berlaku selama 30 sehingga 40 minit dan masa itu si mati masih lagi hidup. Selepas dipukul, si mati kelihatan sedang duduk di tempat kejadian itu.

[141] SD2 menelefon polis. Polis tiba di situ pada jam lebih kurang 8.30 hingga 8.40 malam.

[142] Ambulan tiba jam 8 lebih malam.

[143] SD3 tidak mempunyai niat untuk memukul si mati.

[144] SD3 tidak membuat laporan polis tentang kejadian yang berlaku kerana SD3 tidak mempunyai kepentingan di dalam kes ini.

[145] SD3 ada melihat Boy, Appu, Thiru, Prabu dan Letchu berada di tempat kejadian itu tetapi mereka tidak terlibat memukul si mati.

[146] Jam sekitar 7 malam, SP4, anak dan SP5 tiba di tempat kejadian di Blok L ini.

[147] SD3 tidak tahu sama ada SP3 ada merayu kepada SD2 supaya berhenti mencederakan si mati namun rayuan tidak diperdulikan.

[148] SD3 juga tidak tahu sama ada SP3 dan SP4 ada merayu kepada SD1 supaya berhenti mencederakan si mati namun rayuan tidak diendahkan.

Keterangan Thiruchelvam a/l Peramal (SD4)

[149] SD4 adalah abang kepada SD3.

[150] SD4 tinggal di Flat Desa Rejang selama sepuluh tahun tetapi sekarang beliau telah berpindah ke tempat lain empat tahun yang lepas. Semasa insiden ini berlaku, beliau telah pun tinggal di Setapak Ria Condo.

A **[151]** Pada 18 April 2018, SD4 semasa itu berada di rumah ibu mertuanya di Flat Desa Rejang untuk mengambil anaknya yang berusia dua tahun.

B **[152]** Semasa SD4 berada bersama-sama anaknya di tapak permainan di bahagian bawah flat tersebut, beliau nampak satu kumpulan seramai 15–20 orang di antara Blok J dan L sedang memukul seorang lelaki. SD4 melihat SD3 juga berada di situ.

C **[153]** SD4 pergi ke tempat kejadian itu dengan motorsikalnya dan bertanya kepada SD3 'apa masalah'.

[154] SD4 bertanya kepada SD3 'kenapa, apa tengah jadi ni'. SD3 beritahu ada kes pecah rumah. Orang itu melarikan diri dan lepas ini kena tangkap dekat sana. Masa itu jam sudah melebihi 6 petang. Tetapi keadaan masih cerah.

D

[155] Jarak kedudukan SD4 dengan tempat insiden kejadian adalah lebih kurang 10 hingga 15 kaki atau 10 meter sahaja. SD4 berada di situ lebih kurang 5 minit sahaja.

E **[156]** SD4 tidak mengenali seorang pun individu-individu yang memukul si mati.

F **[157]** SD4 tidak nampak ketiga-tiga tertuduh memukul si mati. Namun SD4 tidak mengetahui jika sebelum atau selepas SD4 sampai di tempat kejadian itu ketiga-tiga tertuduh ada memukul si mati.

G **[158]** Daripada 15–20 orang tersebut yang memukul si mati, individu berbangsa Melayu dan India yang banyak memukul si mati. Bangsa Cina yang memukul hanya 2–3 orang sahaja.

[159] SD4 tidak mengambil apa-apa tindakan untuk campur tangan atau menghentikan pukulan tersebut kerana semasa itu SD4 ada bersama anaknya.

H **[160]** Selepas itu, SD4 pun kembali bersama-sama anaknya ke rumah ibu mertuanya.

I **[161]** SD4 tidak ada membuat apa-apa laporan polis kerana ianya tidak ada kena mengena dengannya.

[162] SD4 ada melihat kawan-kawannya iaitu Saravanan, Prabhu and Letchumanan di tempat kejadian itu kerana mereka juga tinggal di Flat Desa Rejang.

Keterangan Prabu a/l Subramaniam (SD5)

[163] SD5 juga tinggal di Flat Blok B Desa Rejang selama 15 tahun.

[164] SD5 bertugas sebagai pendawai (*wireman*), servis pendingin udara dan cat rumah.

[165] Pada 18 April 2018, SD5 berada di Blok B Desa Rejang.

[166] Pada jam lebih kurang 6 petang emak SD5 telah menyuruh SD5 menghantar kari kepada makciknya yang tinggal di Blok J.

[167] Semasa SD5 sedang menunggang motorsikalnya dari Blok B ke Blok J, SD5 telah melihat sekumpulan orang sedang memukul orang yang terbaring dekat Blok J. SD5 kemudian meletakkan motornya di Blok J dan naik ke atas untuk menghantar kari tersebut kepada makciknya.

[168] SD5 kemudian bertanya kawannya iaitu SD3 apa yang berlaku. SD3 memberitahu mungkin pencuri, namun kawannya itu sendiri pun tidak begitu pasti. SD3 berada di tempat kejadian semasa itu. SD5 beritahu pada SD3 'you balik lah tak payah campur sangat lah'.

[169] SD5 melihat kumpulan yang memukul orang itu (si mati) adalah di dalam anggaran lebih daripada 20 orang yang terdiri daripada orang Melayu dan India.

[170] SD5 berada dalam jarak 30 meter daripada tempat orang itu dipukul.

[171] SD5 melihat sekumpulan orang itu memukul dengan menggunakan tangan, kaki dan helmet.

[172] SD5 tidak cuba untuk menolong orang dipukul itu kerana SD5 bukan polis dan beliau juga mempunyai banyak kerja masa itu.

[173] SD5 kenal si mati sebab si mati pun tinggal di kawasan flat itu.

[174] SD5 juga tidak membuat laporan polis tentang kejadian itu.

[175] SD5 ada melihat ketiga-tiga tertuduh berada di tempat kejadian itu. SD5 mengenali ketiga-tiga tertuduh ini sejak kecil lagi kerana mereka sama-sama bermain bola sepak dengannya.

[176] SD5 tidak melihat ketiga-tiga tertuduh ini memukul si mati.

[177] SD5 boleh mengecam kumpulan 20 orang yang memukul si mati jika ditunjukkan kepada beliau.

Keterangan Letchumanan a/l Vampanan (SD6)

[178] SD6 bekerja sebagai pemandu lori.

[179] SD6 tinggal di Flat Desa Rejang selama 30 tahun.

[180] Pada 18 April 2018, pada jam lebih kurang 5 petang, SD6 pergi ke kedai gunting rambut yang terletak di Blok B flat tersebut untuk gunting rambut. SD6 pergi dengan menunggang motorsikalnya.

[181] Bila selesai gunting rambut dan semasa hendak balik ke rumahnya pada jam sekitar 6.30 petang, beliau melihat ada pergaduhan berlaku di belakang flat sebelah, tetapi beliau tidak ingat kejadian berlaku di flat mana.

[182] SD6 lihat sekumpulan lelaki Melayu dan India sedang memukul seorang lelaki India. Anggaran mereka yang memukul adalah lebih kurang 20 hingga 25 orang. Pukulan dibuat dengan menggunakan tangan dan kaki. Tiada senjata yang digunakan. SD6 tidak mengenali sesiapa di dalam kumpulan orang yang memukul itu.

[183] SD6 memberhentikan motorsikalnya dan tersempak dengan kawannya iaitu tertuduh ketiga. SD6 bertanya kepada tertuduh ketiga apa masalah dan tertuduh ketiga memberitahu SD6 ada kes pecah rumah. Tertuduh ketiga berada dekat dengan tempat kejadian.

[184] SD6 sudah mengenali tertuduh ketiga tiga atau empat tahun yang lalu.

[185] Jarak SD6 memberhentikan motorsikalnya dengan tempat kejadian adalah lebih kurang 30 meter. SD6 berada di situ lebih kurang 1 hingga 2 minit sahaja. SD6 mengakui tidak nampak kejadian secara keseluruhan. SD6 nampak tertuduh pertama, kedua dan ketiga di tempat kejadian sedang bercakap-cakap dengan rakan mereka sahaja. Sama ada mereka bertiga memukul orang tersebut, SD6 tidak nampak.

[186] SD6 melihat abang tertuduh ketiga (SD5) bersama anaknya duduk di atas motorsikalnya juga berada di tempat kejadian itu.

[187] SD6 tidak membuat laporan polis tentang kejadian ini kerana ianya bukan masalah yang melibatkan dirinya. A

[188] SD6 tidak tahu siapakah orang yang kena pukul tersebut.

Keterangan Saravanan a/l Kunasekaran (SD7) B

[189] SD7 bekerja sebagai pekerja maintenance.

[190] SD7 telah menetap di Blok B Flat Desa Rejang selama 13 tahun. C

[191] Pada 18 April 2018, jam lebih kurang 5.30 petang, selesai bekerja SD7 balik ke rumahnya. Semasa berada di rumah, ibu SD7 menyuruh SD7 pergi ke kedai jahitan di tingkat bawah Blok J untuk mengambil baju ibunya. SD7 keluar daripada rumahnya di antara jam 5.55 ke 6 petang ke Blok J dengan berjalan kaki. D

[192] Semasa SD7 keluar dari Blok B, beliau terdengar jeritan orang ramai dan beliau melihat ada lebih kurang 20 orang berada di Blok J berdekatan dengan di tempat letak motorsikal. E

[193] Jarak kedudukan SD7 dengan tempat kejadian adalah lebih kurang 15 meter.

F

[194] Anggaran orang yang memukul mangsa adalah lebih kurang 20 ke 25 orang yang terdiri daripada sepuluh orang Melayu dan sepuluh orang India. Tetapi beliau tidak nampak orang Cina di situ. SD5 tidak dapat mengecam mereka ini kerana terlalu ramai.

G

[195] SD7 melihat ketiga-tiga tertuduh, Thiruselvam, Prabu dan Letchumaman berada di tempat kejadian itu. Tertuduh ketiga tidak memukul mangsa.

[196] SD7 ada bercakap dengan tertuduh ketiga selama 2 ke 3 minit dan tertuduh ketiga memberitahu beliau bahawa mangsa masuk rumah dan mencuri dan sebab itulah mangsa dipukul. Selepas bercakap dengan tertuduh ketiga, SD7 pun beredar dari tempat kejadian itu tetapi tertuduh ketiga masih lagi berada di situ. H I

[197] SD7 tidak mengambil sebarang langkah untuk memberhentikan pergaduhan tersebut. SD7 hanya menyuruh tertuduh ketiga untuk pulang ke rumah sahaja.

[198] SD7 pergi ke IPD Pudu tetapi dihalang untuk berjumpa dengan ketiga-tiga tertuduh.

DAPATAN MAHKAMAH TINGGI DI AKHIR KES PEMBELAAN

[199] Hakim Mahkamah Tinggi mendapati terdapat keterangan langsung dan keterangan ikut keadaan daripada SP3, SP4 and SP5 yang mengaitkan penglibatan ketiga-tiga tertuduh di dalam pembunuhan ini.

[200] Berdasarkan kepada penilaian keseluruhan keterangan, Mahkamah Tinggi mendapati pembelaan telah gagal menimbulkan sebarang keraguan terhadap kes pendakwaan. Ketiga-tiga tertuduh didapati bersalah dan disabitkan di atas pertuduhan di bawah s 302 Kanun Keseksaan.

Peruntukan undang-undang:

(a) s 299 Kanun Keseksaan memperuntukkan seperti berikut:

> Whoever causes death by doing an act with the intention of causing death, or with the intention of causing such bodily injury as is likely to cause death, or with the knowledge that he is likely by such act to cause death, commits the offense of culpable homicide.

(b) s 300 Kanun Keseksaan memperuntukkan seperti berikut:

> Except in the cases hereinafter excepted culpable homicide is murder —
>
> (a) If the act by which the death is caused is done with the intention of causing death;
>
> (b) If it is done with the intention of causing such bodily injury as the offender knows to be likely to cause the death of the person to whom the harm is caused;
>
> (c) If it is done with the intention of causing bodily injury to any person, and the bodily injury intended to be inflicted is sufficient in the ordinary course of nature to cause death; or
>
> (d) If the person committing the act knows that it is so imminently dangerous that it must in all probability cause death, or such bodily injury as is likely to cause death, and commits such act without any excuse for incurring the risk of causing death, or such injury as aforesaid.

(c) s 34 Kanun Keseksaan memperuntukkan seperti berikut:

> When a criminal act is done by several persons, in furtherance of the common intention of all, each of such persons is liable for that act in the same manner as if the act were done by him alone.

PRINSIP UNDANG-UNDANG DI PERINGKAT RAYUAN

[201] Mahkamah dalam mendengar rayuan ini berpandukan kepada prinsip undang-undang yang mantap di mana mahkamah di peringkat rayuan seharusnya mengambil pendirian untuk tidak mengganggu keputusan yang telah dibuat oleh mahkamah perbicaraan melainkan ternyata keputusan tersebut mempunyai salah arah, tidak menurut undang-undang dan terdapat keterangan kuat yang menunjukkan bahawa hakim perbicaraan telah terkhilaf di dalam menilai keterangan yang telah dikemukakan semasa perbicaraan.

[202] Di dalam kes *Amri bin Ibrahim & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2017] 1 MLJ 1; [2017] 1 CLJ 617, Mahkamah Persekutuan telah menyatakan yang berikut:

> [51] It is trite law that the view of the trial judge as to the credibility of a witness must be given proper weight and consideration. An appellate court should be slow in disturbing such finding of fact arrived at by the trial judge, who had the advantage of seeing and hearing the witness, unless there were substantial and compelling reasons for disagreeing.

[203] Di dalam kes *Public Prosecutor v Mohd Radzi bin Abu Bakar* [2005] 6 MLJ 393; [2005] 2 MLRA 590, Mahkamah Persekutuan menegaskan seperti berikut:

> Now, it settled law that it is no part of the function of an appellate court in a criminal case — or indeed any case — to make its own findings of fact. That is a function exclusively reserved by the law to the trial Court. The reason is obvious an appellate court is necessarily fettered because it lacks the audio-visual advantage enjoyed by the trial court.

[204] Mengenai prinsip yang sama, dalam kes *P' ng Hun Sun v Dato' Yip Yee Foo* [2013] 6 MLJ 523; [2013] 2 AMCR 350, Mohd Zawawi Salleh HMR (kini HMP) telah memutuskan:

> When the finding of the trial judge is factual, however, the fact finder's decision cannot be disturbed on appeal unless the decision of the fact finding is plainly wrong (see *China Airlines Ltd v Maltran Air Corp Sdn and another appeal* [1996] 2 MLJ 517; [1996] 2 AMR 2233; [1996] 3 CLJ 163; *Zaharah bt A Kadir v Ramuna Bauxite Pte Ltd & Anor* [2012] 1 AMR 209; [2011] 1 LNS 1015; *Kyros International Sdn Bhd v Ketua Pengarah Hasil Dalam Negeri* [2013] 2 MLJ 650; [2013] 4 AMR 55; [2013] 1 LNS 1).
>
> The findings of fact of the trial judge can only be reversed when it is positively demonstrated to the appellate court that:
>
> (a) by reason of some non-direction or mix-direction or otherwise the judge erred in accepting the evidence which he or she did accept; or

(b) in assessing and evaluating the evidence the judge has taken into account some matter which he or she ought not to have taken into account, or failed to take into account some matter which he or she ought to have taken into account; or

(c) it unmistakenly appears from the evidence itself, or from the unsatisfactory reasons given by the judge for accepting it, that he or she cannot have taken proper advantageof his or her having seen and heard the witnesses; or

(d) insofar aside judge has relied on manner and demeanour, there are other circumstances which indicate that the evidence of the witness which he or she accepted is not credible, as for instance. where those witnesses have on some collateral matter deliberately given an untrue answer.

[205] Selanjutnya, Mahkamah Persekutuan dalam kes *Dato' Seri Anwar bin Ibrahim v Public Prosecutor and another appeal* [2004] 3 MLJ 405; [2004] 3 CLJ 737 telah memutuskan seperti berikut:

> Clearly, an appellate court does not and should not put a brake and not goinq any further the moment it sees that the trial judge says that is his finding of facts. It should go further and examine the evidence and the circumstances. Under which that finding is made to see whether, to borrow the words of HT Ong (CJ Malaya) in *Herchun Singh*'s case 'there re substantial and compelling reasons for disagreeing with the finding'. Otherwise, no judgment would ever be reversed on question of fact and the provision of s 87 of the CJA 1964 that an appeal may lie not only on a question of law but also on a question of fact or on a question of mixed fact and law would be me aningless.

[206] Menyentuh prinsip yang sama, dalam kes *LCY v TWY* [2019] 4 MLJ 203; [2019] 7 CLJ 158, Tun Tengku Maimun Tuan Mat HMR (kini KHN) telah membuat pemerhatian berikut:

> [26] The principle of law on appellate intervention is settled. In *Dream Property Sdn Bhd v Atlas Housing Sdn Bhd* [2015] 2 MLJ 441; [2015] 2 CLJ 453, the Federal Court reiterated the principle as follows at p 464 (MLJ); p 476 (CLJ):
>
> > [60] It is now established that the principle on which an appellate court interfere with findings of fact by the trial court is 'the plainly wrong test' principle; see the Federal Court in *Gan Yook Chin & Anor (P) v Lee Ing Chin @ Lee Teck Seng & Anor* [2005] 1 MLJ 1 at p 10 ; [2004] 4 CLJ 309 per Steve Shim CJSS. More recently, this principle of appellate intervention was affirmed by the Federal Court in *UEM Group Berhad v Genisys Intergrated Engineers Pte Ltd* [2010] 9 CLJ 785 where it was held at p 800:
> >
> > > It is well settled law that an appellate court will not generally speaking intervene with the decision of a trial court unless the trial court is shown to be plainly wrong in arriving at its decision. A plainly wrong decision happens when the trial court is guilty of no or insufficient judicial appreciation of the evidence (see *Chew Yee Wah & Anor v Choo Ah Pat*

[1978]1 LNS 32 *Watt v Thomas* [1947] AC 484 and *Chin v Lee Ing Chin & Ors* [2004] 4 CLJ 309.

[207] Seterusnya Mahkamah Persekutuan dalam kes *Che Omar bin Mohd Akhir v Public Prosecutor* [2007] 4 MLJ 309; [2007] 3 CLJ 281 melalui penghakiman yang disampaikan oleh Nik Hashim HMP (beliau ketika itu) telah memutuskan seperti berikut:

> It is trite law that an appellate court should be slow in disturbing a finding of facts by the trial judge unless such finding is clearly against the weight of evidence which is not the case here.

[208] Dalam kes *Herchun Singh & Ors v Public Prosecutor* [1969] 2 MLJ 209, Ong Hock Thye CJ menyatakan seperti berikut:

> An appellate court should be slow in disturbing such finding of fact arrived at by the iudge, who had the advantage of seeing and hearing the witness, unless there are substantial and compelling reasons for disagreeing with the finding.

[209] Di dalam kes *Ye Wei Gen v Public Prosecutor* [1999] 4 SLR 101, Yong Pung How CJ telah membuat dapatan berikut:

> It is trite law that an appellate court will be slow to overturn the trial judge 's finding of fact unless it can be shown that his decision was plainly wrong or against the weight of the evidence before him. These cases thus stand for the principle that findings of fact by the trial judge are prima facie correct unless there are very good grounds for disturbing them.

[210] Di dalam kes *Wan Marzuki bin Wan Abdullah v Public Prosecutor* [2008] MLJU 285; [2008] 1 MLRA 479, Mahkamah Rayuan memutuskan seperti berikut:

> There is clear authority for the proposition that in an appeal of this nature which turns on questions of fact particularly in relation to issues of credibility, this court will be reluctant to interfere with the findings made by the primary trier of fact.

KEPUTUSAN KAMI

[211] Bagi membuktikan satu kes prima facie di bawah s 302 Kanun Keseksaan, inti pati-inti pati yang perlu dipenuhi adalah seperti berikut:

(a) kematian si mati iaitu V Sakthivadivelan a/l Vasuthevas;

(b) kematian ke atas V Sakthivadivelan a/l Vasuthevas telah diakibatkan oleh perbuatan ketiga-tiga tertuduh;

(c) ketiga-tiga tertuduh berniat melalui perbuatan mereka untuk menyebabkan kematian; atau dengan niat untuk menyebabkan

kecederaan tubuh di mana tertuduh-tertuduh mengetahui ianya berkemungkinan boleh menyebabkan kematian atau dengan niat;

(d) jika perbuatan itu dilakukan dengan niat hendak menyebabkan bencana tubuh kepada si mati dan bencana tubuh yang dimaksudkan hendak dikenakan itu adalah cukup, pada lazimnya, boleh menyebabkan kematian; dan

(e) perbuatan yang menyebabkan kematian ini dilakukan oleh tertuduh pertama dan tertuduh kedua lanjutan daripada niat bersama mereka berdua dengan seorang lagi yang masih bebas; dan perbuatan yang menyebabkan kematian ini dilakukan oleh tertuduh ketiga lanjutan daripada niat bersamanya dengan dua orang yang telah dituduh.

Analisa keterangan

[212] Penelitian keseluruhan keterangan adalah penting bagi menentukan sama ada inti pati-inti pati pertuduhan telah berjaya dikemukakan oleh pihak pendakwaan atau pun sebaliknya.

[213] *Inti pati pertama: Kematian si mati iaitu V Sakthivadivelan a/l Vasuthevas.*

[214] Pihak-pihak tidak mempunyai pertikaian bahawa kematian berlaku ke atas V Sakthivadivelan a/l Vasuthevas (si mati). SP15 telah mengecam si mati melalui gambar-gambar (eksh P4). Manakala SP3, SP4 dan SP5 juga telah mengecam si mati melalui gambar-gambar yang ditandakan sebagai P4 dan P6.

[215] Dr Nurliza bt Abdullah (SP15) mengesahkan bahawa punca kematian si mati adalah kecederaan trauma tumpul pada bahagian kepala dan tubuh jasad.

[216] *Inti pati kedua: Kematian ke atas V Sakthivadivelan a/l Vasuthevas telah diakibatkan oleh perbuatan ketiga-tiga tertuduh.*

[217] Bagi membuktikan inti pati ini, pihak pendakwaan banyak bergantung kepada keterangan saksi-saksi utamanya iaitu SP3, SP4 dan SP5.

[218] Mengikut keterangan SP3 pada hari kejadian, beliau ada melihat ketiga-tiga tertuduh memukul si mati dengan kayu, batu dan besi. Tertuduh ketiga memukul si mati dengan kayu. tertuduh kedua memijak si mati di bahagian bawah dan juga di bahagian leher si mati. Tertuduh pertama juga memukul si mati. Selepas memukul si mati, tertuduh pertama bersandar ke dinding dan berkata 'biarlah dia dah pergi'. Selepas itu mengikut SP3, mereka membunuh si mati.

[219] Semasa pemeriksaan semula, SP3 menyatakan bahawa beliau nampak tertuduh kedua memijak si mati dan mengheret si mati. Namun, SP3 tidak nampak tertuduh pertama dan tertuduh ketiga memukul si mati. SP3 hanya nampak tertuduh pertama dan ketiga masing-masing memegang kayu di tangan mereka.

[220] Mengikut keterangan SP4 pula, pada jam sekitar 6.30 petang 18 April 2018, SP4 melihat si mati diheret keluar daripada lif di Blok E oleh tertuduh kedua.

[221] Pencarian berakhir di Blok L. Pada jam lebih kurang 7.30 malam, si mati telah ditemui di bahagian belakang Blok L tersebut di dalam keadaan terbaring di atas lantai berlumuran darah. SP4 mengangkat si mati dan mendudukkan beliau.

[222] Pada masa itu, SP4 melihat tertuduh pertama dan tertuduh ketiga berada dalam jarak sekitar satu meter daripada si mati.

[223] Sebelum sempat SP4 membawa si mati ke hospital, tiba-tiba datang tertuduh kedua lalu beliau menarik baju si mati, mengheret dan memijak si mati di bahagian dada dan di bahagian kemaluan si mati.

[224] SP4 tidak mampu berbuat apa-apa. SP4 hanya sekadar mampu menangis dan menepuk si mati sahaja. Si mati sudah tidak bernyawa lagi pada masa itu.

[225] Setelah kedengaran bunyi kedatangan polis sekitar 7.30 malam, ketiga-tiga tertuduh pun terus melarikan diri dari tempat kejadian tersebut.

[226] Mengikut keterangan SP5 pula yang juga merupakan saksi yang tiada mempunyai apa-apa kepentingan, beliau melihat SP4 membangunkan si mati dan mendengar SP4 menyuruh si mati menarik nafas. Si mati berkata 'sakitlah Mona'. Semasa itu SP5 melihat tertuduh pertama, kedua dan ketiga juga berada berdekatan tempat kejadian.

[227] SP5 menjerit kepada tertuduh kedua dan memberitahu beliau supaya 'janganlah pukul. Dia kan sudah buat salah ke atau tidak buat salah ke, tolong lepaskan dia'. Tertuduh kedua membalas dengan marah kepada SP5 dan meminta SP5 supaya jangan campur tangan dalam hal ini.

[228] Si mati mengadu kesakitan dan meminta supaya memanggil ambulan. Di tempat kejadian tersebut, SP5 melihat ada kayu yang tebal yang panjangnya lebih kurang 10 inci atau tiga kaki panjang di tempat kejadian itu.

[229] SP5 melihat ketiga-tiga tertuduh berbuat bising dan tertuduh pertama mencarut dengan kuat kepada SP4 dengan mengeluarkan kata-kata yang kotor. Tertuduh kedua tumbuk si mati beberapa kali dan juga tendang di bahagian badan dan bahagian kemaluan si mati. tertuduh pertama mengatakan pada tertuduh kedua dengan katanya 'pukul lah, pukul lah'.

[230] SP5 kemudiannya menjerit kepada tertuduh pertama dengan berkata 'you pun janganlah pukul. Dia sudah berdarah dia punya muka, semua dah macam susah bernafas, nak bawa pergi ke hospital'.

[231] SP5 kemudiannya mendengar SP4 menjerit dengan katanya 'Mona tolong sama saya, saya punya suami tak ada nafas'. Di sekeliling kawasan tempat kejadian itu ada lebih kurang lapan orang.

[232] Semasa sambungan pemeriksaan balas pada 5 Januari 2020 (sila lihat kandungan 8 RR Jld 2 (2)) SP5 mengatakan semasa beliau sampai ke kawasan kejadian tersebut, beliau nampak tertuduh kedua sedang memukul si mati. Tidak ada orang lain yang memukul selain tertuduh kedua.

[233] Kekuatan keterangan SP3, SP4 dan SP5 diperkemaskan lagi dengan pengecaman yang berjaya dibuat oleh ketiga-tiga saksi utama pihak pendakwaan ini terhadap ketiga-tiga tertuduh ini yang dizahirkan melalui keterangan berikut:

(a) proses pengecaman terhadap tertuduh pertama dan kedua telah dijalankan pada 23 April 2018 oleh Insp Fakhrul Razi Sayuthi (SP14). Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi ini telah berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh pertama dan kedua. Laporan kad cam ditandakan sebagai eksh P46; dan

(b) pada 18 Jun 2018, jam 5 petang, Insp Mohd Hanif Akmal bin Che Hussin (SP12) telah membuat kad cam di IPD Wangsa Maju, Kuala Lumpur melibatkan tertuduh ketiga. Saksi pengecaman adalah SP3, SP4 dan SP5. Ketiga-tiga saksi berjaya membuat pengecaman ke atas tertuduh ketiga. Laporan kad cam telah ditandakan sebagai eksh P42 dan P43.

[234] Berdasarkan kepada kronologi peristiwa yang berlaku ini, sebelum si mati dipikul dan dicederakan, terdapat tohmahan yang dibuat terhadap si mati di mana si mati telah dikatakan telah pecah masuk ke dalam rumah ibu mertua tertuduh pertama sehingga membawa kepada si mati diheret keluar daripada lif di Blok B dan akhirnya membawa kepada kematian si mati.

[235] Pada hemat kami, apa yang telah dilakukan oleh ketiga-tiga tertuduh ini bukanlah berlaku secara kebetulan. Terdapat niat dan motif untuk

mencederakan tertuduh. Kata-kata yang dizahirkan oleh tertuduh pertama iaitu 'biarlah dia dah pergi', jelas menunjukkan niat mereka yang dapat disiratkan melalui keadaan yang mereka lakukan ke atas si mati 'were deliberate to wipe out the deceased out done with full consciousness of the nature and effects of their action'.

[236] Seksyen 8(1) Akta Keterangan 1950 memperuntukkan bahawa motif, penyediaan dan kelakuan sebelum dan selepas kejadian adalah suatu fakta yang relevan. Ianya memperuntukkan seperti berikut:

> Any fact is relevant which shows or constitutes a motive or preparation for any fact in issue or relevant fact.

[237] Di dalam kes *Abdul Samid bin Edward v Public Prosecutor* [2015] 4 MLJ 58; [2015] 4 CLJ 149 Mahkamah Rayuan menyatakan seperti berikut:

> Although motive was an important element to look out for when relying on circumstantial evidence to convict an accused, it was not in our view, an absolute must, in the sense that, an absence of an established 'motive' would exculpate the accused from the charge proffered against him, notwithstanding all other evidence which points to the accused being guilty of the criminal charged.

[238] Tanpa keperluan untuk mengulangi semula keterangan yang telah dibentangkan oleh pihak pendakwaan, kami berpendapat jika sekalipun kami terkhilaf mengenai kehadiran motif di pihak ketiga-tiga tertuduh untuk menyebabkan kematian ke atas si mati sedangkan apa hakikatnya sebenarnya tiada motif pun yang berjaya dibuktikan oleh pihak pendakwaan, namun ini tidak boleh menjadi penyebab untuk membebaskan ketiga-tiga tertuduh di atas pertuduhan yang telah dibuat terhadap mereka bertiga. Pada hemat kami, jika sekalipun motif tidak dapat dibuktikan namun ini tidak melemahkan atau memusnahkan kes pendakwaan sama sekali walaupun pada prinsipnya motif mampu membantu hakim bicara di dalam mencapai keputusannya.

[239] Berganjak kepada isu pencanggahan keterangan pula, walaupun tidak dapat dinafikan bahawa wujud beberapa percanggahan di dalam keterangan SP3, SP4 dan SP5 mengenai peranan dan penglibatan ketiga-tiga tertuduh ini di dalam menyebabkan kematian ke atas si mati ini, namun pada hemat kami pencanggahan sebegini ini adalah sesuatu yang biasa terjadi di dalam mana-mana kes pendakwaan dan ianya tidak meruntuhkan kes pendakwaan sama sekali. Ini adalah kerana keterangan ketiga-tiga saksi (SP3, SP4 dan SP5) begitu konsisten sekali bila mana mereka mengatakan ketiga-ketiga tertuduh ini berada di tempat kejadian semasa si mati dipukul dan dicederakan dan tiada sesiapa pun yang berada berdekatan dengan si mati pada masa itu melainkan ketiga-tiga tertuduh ini sahaja. Kekuatan kes pendakwaan ini diperkemaskan

lagi dengan pengecaman melalui sesi kawad cam yang berjaya dibuat oleh SP3, SP4 dan SP5 oleh ketiga-tiga saksi pihak pendakwaan ini terhadap ketiga-tiga tertuduh ini.

[240] Menyentuh mengenai isu percanggahan keterangan saksi-saksi, mahkamah di dalam kes *Public Prosecutor v Datuk Haji Harun bin Haji Idris (No 2)* [1977] 1 MLJ 15 di ms 19 memutuskan seperti berikut:

> In this case different witnesses have testified to different parts of what had happened or what had been said and also there are, in the evidence of the witnesses for the prosecution, some discrepancies, as would be expected of witnesses giving their recollections of a series of events that took place in 1971–1973. In my opinion discrepancies there will always be, because in the circumstances in which the events happened, every witness does not remember the same thing and he does not remember accurately every single thing that happened. It may be open to criticism, or it might be better if they took down a notebook and wrote down every single thing that happened and every single thing that was said. But they did not know that they are going to be witnesses at this trial. I shall be almost inclined to think that if there are no discrepancies, it might be suggested that they have concocted their accounts of what had happened or what had been said because their versions are too consistent. The question is whether the existence of certain discrepancies is sufficient to destroy their credibility. There is no rule of law that the testimony of a witness must either be believed in its entirety or not at all. A court is fully competent, for good and cogent reasons, to accept one part of the testimony of a witness and to reject the other. It is, therefore, necessary to scrutinize each evidence very carefully as this involves the question of weight to be given to certain evidence in particular circumstances.

[241] Rujukan juga dibuat kepada kes *Ong Teng For & Anor v Public Prosecutor* [2013] 1 CLJ 39 di mana Raus Sharif PCA (beliau pada ketika itu) di dalam menyampaikan penghakiman mahkamah menyatakan seperti berikut:

> [33] It is settled law that the credibility of a particular witness and the weight to be given to his other evidence is manifestly within the province of a trial judge. In *Andy Bagindah v Public Prosecutor* [2000] 3 MLJ 644; [2000] 3 CLJ 289, Shaik Daud JCA said that:
>
> > There is no dearth of authorities to say that in every case, there are bound to be contradictions and discrepancies. The question to be decided by the trial judge is whether those contradictions and/or discrepancies are material ones so as to strike at the very root of the charge. It is for the trial judge to consider this since he was the one who saw and heard the evidence. In the present case the learned judge concluded that there were discrepancies but those discrepancies were not material ones. Since this involved the credibility of witnesses, we held that the learned judge was a better person to decide and an appellate court ought not to interfere with such findings.

[242] *Inti pati ketiga dan keempat: ketiga-tiga tertuduh berniat melalui perbuatan mereka untuk menyebabkan kematian; atau dengan niat untuk menyebabkan kecederaan tubuh di mana tertuduh-tertuduh mengetahui ianya berkemungkinan boleh menyebabkan kematian; atau dengan niat untuk menyebabkan kecederaan tubuh dan kecederaan tubuh yang diniatkan dan dilakukan adalah mencukupi untuk menyebabkan kematian atau bencana tubuh yang dikenakan itu adalah cukup, pada lazimnya boleh menyebabkan kematian.*

[243] Bagi menentukan sama ada elemen ketiga dan keempat ini telah dipenuhi ataupun disebaliknya, ingin kami sekali lagi membawa perhatian kepada keterangan SP15 (Dr Nurliza bt Abdullah) selaku Doktor Pakar Perunding Perubatan Forensik di mana beliau telah menjalankan satu bedah siasat ke atas mayat si mati. Laporan bedah siasat beliau telah dikemukakan dan ditandakan sebagai eksh P47. SP15 mengesahkan bahawa punca kematian adalah disebabkan oleh *'blunt-force injuries of the head and body'* di mana kesan-kesan kecederaan keseluruhan pada tubuh badan, bahagian kepala dan tubuh badan si mati ini secara lazimnya dikatakan oleh SP15 boleh membawa kepada kematian ke atas si mati.

[244] *Inti pati Kelima: Perbuatan yang menyebabkan kematian ini dilakukan oleh tertuduh pertama dan tertuduh kedua (dengan seorang lagi yang masih bebas) dan tertuduh ketiga (dengan dua orang yang lagi telah dituduh) lanjutan daripada niat bersama mereka bertiga.*

[245] Nas undang-undang mengenai niat bersama di bawah s 34 Kanun Keseksaan ini telah diputuskan di dalam beberapa siri kes. Di antaranya adalah seperti berikut:

Di dalam kes *Public Prosecutor v Dato' Mokhtar Hashim* [1983] 2 MLJ 232; [1983] 1 CLJ 138; [1983] CLJ Rep 721, Hashim Yeop A Sani (beliau pada ketika itu) memutuskan di ms 749 seperti berikut:

> Under s 34 of the Penal Code, to succeed the prosecution must prove that the criminal act was done in concert pursuant to the prearranged plan or arrangement. In practice it is of course difficult to produce direct evidence to prove the intention of an individual. In most cases, however, it can be inferred from his act or conduct or other relevant circumstances of the case. (see *Mahbub Shah v King Emperor* [1945] 72 IA 148, 153).
>
> It is also a common-sense principle that if two or more persons intentionally do a thing jointly it is just the same as if each of them had done it individually. If two or more persons combine in injuring another in such a manner that each person engaged in causing the injury must know that the result of such injury may be the death of the injured person, it is no answer on the part of any one of them to allege and perhaps prove, that his individual act did cause death, and that by his individual act he cannot be held to have intended death. Every one must be

taken to have intended the probable and natural results of the combination of acts in which he joined.

Thus, it is clear that the leading feature of s 34 of the Penal Code is the element of participation in action. Two preliminary elements are in fact necessary to fulfill the requirement of s 34. First, there must be evidence (direct or by inference) the accused was present at the scene of the crime. Secondly, there must be evidence to show that there was prior concert or prearranged plan involving the accused. This is logical because how can there be participation without physical presence. Even passive participation may require physical presence.

[246] Di dalam kes *Ahmad Majmi bin Idris & Anor v Public Prosecutor and another appeal* [2014] 3 MLJ 368; [2014] 1 LNS 148, Mahkamah Rayuan telah memberi penjelasan mengenai pemakaian peruntukan s 34 Kanun Keseksaan sepertimana berikut:

... In our judgment, when s 34 of the Code is invoked, there is no requirement to prove who actually or ultimately caused the death of the deceased as was held in *Ong Chee Hoe v Public Prosecutor* [1999] 4 SLR 688 as follows:

In any case, the effect of invoking s 34 made it unnecessary to determine who exactly the actual doer of the offence in question was.

[247] Di dalam kes *(1) Namasiyiam (2) Rajindran (3) Goh Chin Peng, and (4) Ng Ah Kiat v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336; [1987] 1 CLJ 540; [1987] CLJ Rep 241 Mahkamah Agung melalui penghakiman yang disampaikan oleh Syed Agil Barakbah SCJ (beliau pada ketika itu) menyatakan seperti berikut:

In law, common intention requires a prior meeting of the minds and presupposes some prior concert. Proof of holding the same intention or of sharing some other intention, is not enough. There must be proved either by direct or by circumstantial evidence that there was: (a) a common intention to commit the very offence of which the accused persons are sought to be convicted; and (b) participation in the commission of the intended offence in furtherance of that common intention.

Where the prosecution case rests on circumstantial evidence, the circumstances which are proved must be such as necessarily lead only to that inference. Direct evidence of a prior plan to commit an offence is not necessary in every case because common intention may develop on the spot and without any long interval of time between it and the doing of the act commonly intended. In such a case, common intention may be inferred from the facts and circumstances of the case and the conduct of the accused. (see the Supreme Court (of India) on Criminal Law 1950–1960 by JK Soonavala p 188 to 193).

[248] Di dalam kes *Farose bin Tamure Mohamad Khan v Public Prosecutor and other appeals* [2016] 6 MLJ 277; [2016] 9 CLJ 769 Mahkamah Persekutuan melalui penghakiman yang disampaikan oleh Raus Sharif PCA (beliau pada ketika itu) menyatakan pada di ms 294–295 (MLJ); ms 788–789 (CLJ) seperti berikut:

[47] It is helpful to analyse s 34 in terms of these elements:

(a) a criminal act;

(b) participation in doing of the act;

(c) a common intention between the parties; and

(d) the act must be done in furtherance of the common intention.

[48] At this juncture, it is convenient first to address the generally accepted principles on the operation of s 34. The position in respect of these elements is fairly uncontroversial, and the relevant principles gleaned from the authorities in Malaysia, Singapore and India can be briefly dealt with.

[49] It is widely acknowledged that s 34 is a rule of evidence which embodies the common-sense principle that if two or more persons intentionally do a thing jointly, it is just the same as if each of them had done it individually (*Krishna Rao a/l Gurumurthi v Public Prosecutor and another appeal* [2009] 3 MLJ 643; [2009] 2 CLJ 603).

[50] If it is shown that the criminal act complained against was done by one of the accused persons in furtherance of the common intention of all, liability for the crime may be imposed on any one of the persons in the same manner as if the act were done by him alone (*Mahbub Shah v Emperor* AIR 1945 PC 118).

[51] The provision is intended to meet a case in which it may be difficult to distinguish between acts of individual members of a party who act in furtherance of the common intention of all or to prove exactly what part was taken by each of them (*Hari Ram vState of Uttar Pradesh* [2004] 8 SCC 146). In those circumstances, the law makes no distinction between them or between the parts played by them in doing the criminal act (*Bashir v State* AIR 1953 All 668).

[52] Presence is not necessary to constitute participation in every case. It is sufficient for the accused to have done an act with some nexus to the offence (*Sabarudin bin Non & Ors v Public Prosecutor* [2005] 4 MLJ 37; [2005] 1 CLJ 466 *and Manikumar Sinappan & Ors v Public Prosecutor* [2015] MLJU 1956; [2016] 3 MLRA 1.

[53] Common intention, distinguished from the same or similar intention, requires proof that the criminal act was done in pursuance of a pre-arranged plan (Mahbub Shah). Such pre-planning may develop on the spot or in the course of commission of an offence, the crucial test being the plan must precede the commission of the offence (*(1) Namasiyiam (2) Rajindran (3) Goh Chin Peng, and (4) Ng Ah Kiat v Public Prosecutor* [1987] 2 MLJ 336; [1987] 1 CLJ 540; [1987] CLJ Rep 241).

...

[66] The existence of a common intention is a question of fact in each case to be proved mainly as a matter of inference from the circumstances of the case. Direct evidence as proof is difficult to procure because common intention is essentially a state of mind. Invariably inferences have to rely upon arising from such acts or conduct of the accused, the manner in which the accused arrived at the scene, the nature of injury caused by one or some of them or such other relevant circumstances available. The totality of the circumstances must be taken into consideration in arriving at a conclusion whether there is a common intention to commit the offence

for which the accused could be convicted. The facts and circumstances of each case might vary. As such, each case should be decided based on the facts involved.

[249] Di dalam konteks ini, hakim bicara juga telah memperhalusi kewujudan niat bersama ini. Ini jelas terdapat di dalam alasan penghakimannya di dalam Kandungan 10 Rekod Rayuan Jld 1 di mana beliau menyimpulkan seperti berikut:

> [85] It is established by principle that common intention can be formed even at the scene of the crime. The overall circumstances show that the presence of the First and the Third accused at the scene where the deceased met his untimely end was not by accident or coincidence but by design.
>
> [86] As far as the Second Accused was concerned, there was sufficient direct and circumstantial evidence to show his role in taking of the deceased out of the lift and in him assaulting the deceased witnessed by PW3, PW4 and PW5.
>
> [87] The prosecution had, therefore, under all the circumstances adduced sufficient evidence to establish common intention on the part of all the accused persons pursuant to s 34 of the Penal Code.

Analisa keterangan kes pembelaan

[250] Pada keseluruhannya versi pembelaan yang dikemukakan oleh ketiga-tiga tertuduh dan saksi-saksi pembelaan adalah tiada seorang pun diantara ketiga-tiga mereka ini yang terlibat mencederakan si mati sehingga membawa kematiannya. Kematian si mati ini dikatakan telah diakibatkan oleh pukulan orang ramai yang dianggarkan lebih kurang sepuluh hingga 25 orang yang terdiri daripada pelbagai bangsa yang majoritinya terdiri daripada Melayu dan India dan selebihnya daripada bangsa Cina. Pukulan oleh sekumpulan orang ramai ini dikatakan berlaku setelah mereka dimaklumkan bahawa si mati dikatakan bertanggungjawab memecah masuk rumah ibu mertua tertuduh pertama. Kehadiran tiga-tiga tertuduh secara fizikal di tempat kejadian hanyalah sekadar untuk bertanya kepada si mati tentang kejadian pecah rumah tersebut yang dibuat di hadapan tertuduh pertama sendiri dan hasrat mereka untuk menyerahkan si mati kepada pihak Polis kerana si mati merupakan seorang penagih dadah dan mereka percaya si mati telah pecah masuk ke dalam rumah orang.

[251] Persoalan yang harus ditangani adalah sama ada pembelaan yang dibangkitkan ini bersifat penafian semata-mata, meragukan, tidak munasabah, pemikiran terkemudian atau rekaan mereka semata-mata bagi mengelakkan diri mereka daripada bertanggungan terhadap kematian si mati ini. Jawapan kepada persoalan ini telah dijawab oleh hakim bicara di dalam alasan penghakimannya di dalam Kandungan 10 Rekod Rayuan Jld 1 di mana beliau memperincikan seperti berikut:

[299] The combined effect of the direct and circumstantial evidence also enabled the inference to be made that all 3 accused persons possessed the common intention to inflict injury to the deceased persons as a result of which he died.

[300] If the First Accused was dissatisfied with the deceased breaking into the house of his mother-in-law, why could he not just have lodged a police report and followed up with the police on arresting the deceased instead of taking matters into their own hands.

[301] The First Accused testified that on 18/4/2018, he informed SD2 about the house breaking incident as early as 8 am. The First Accused also said that he told SD2 about this and not the police because he had known him for a long time and always confided in him.

[302] What purpose could be achieved by the Second Accused bringing the deceased to the scene? Even if the Second Accused brought the deceased to the scene with the intention of detaining him prior to calling the police, why did he wait until 8.50 pm to call the police?

[303] This evidence thus pointed to an intention formed by the First and Second Accused to assault the deceased. This also raises the justifiable inference that the call made by SD2 to the police was only after the event of the deceased being subjected to prolonged assault and done with the intention and design to exculpate themselves after they realised that the deceased was in an advanced state of deterioration and close to death.

[304] It also pointed to the fact that the Second Accused only made the phone call with the intention of making it appear that they were in fact merely assisting the police in detaining the deceased.

[305] P8 is the police report lodged by Corporal Ganeshan a/l Ramasamy, SP6, and it states that a person by the name of Daven called the police at 2050 hours to inform about the arrest of a civilian.

[306] The common evidence from SP3, SP4 and SP5 is that they were present at the scene where they saw the accused persons with the deceased approximately around 7.30 pm to 8 pm.

[307] The telephone call made to the police as described in P8 was made at 8.50 pm. This meant that the deceased had already been beaten up. All indications, therefore, point to the Second Accused making the phone call in order to extricate himself and the other accused from the situation they found themselves in at the time.

[308] The irresistible inference then is that the Second Accused made the call-in order to make it appear to the authorities that all the accused were in fact detaining the deceased in order to hand him over to the authorities.

[309] This was done after the deceased was already in bad shape after having been beaten up and amounted to no more than an afterthought by the Second Accused. The Second Accused was, therefore, not the Good Samaritan that he attempted to portray himself as being.

[310] It was also submitted by learned counsel for the First and Third Accused that the pathologist (SP15) was unable to determine with precision the cause of the

death. An examination of the Post-Mortem Report on the deceased (Exhibit P47), showed that there were a total of 84 external marks of trauma on the body of the deceased.

[311] These marks of trauma or signs of external injuries covered the head and face, upper limbs and lower limbs.

[312] The results of the internal examination were also stated and these covered the head, neck and face area, chest area and abdomen.

[313] The summary or conclusion to the Post-Mortem Report stated that there were widespread multiple blunt-force type of injuries comprising mainly of bruises, 'tramline' patterned bruises, abrasions and 'tramline' patterned abrasions over the head, trunk of body, upper limbs and lower limbs (whole body) which had led to the deceased's death.

[314] The pathologist (SP15) in the said Report also excluded any underlying diseases which had either caused the death or contributed to it. Although it was stated that drugs could have contributed to the death, her firm opinion in conclusion was that the cause of death was primarily attributable to the blunt-force injuries of the head and body sustained by the deceased.

[315] The above account of the cause of death can hardly be said to be general in nature or vague by any means. It is clear when one peruses and examines the said report even in a cursory manner that the cause of death was attributable primarily to the blunt-force injuries to the head and body of the deceased.

[316] The precise nature of the results of the external and the internal examination conducted by the pathologist were also stated. The cause of death cannot be merely narrowed down to a single cause or blow when the reality is that there were extensive injuries which displayed the merciless nature and the brutality of the attackers.

[317] More importantly, SP15 testified that the injuries sustained by the deceased was sufficient in the ordinary cause of nature to cause death.

[318] There is, therefore, no merit to the contention by learned counsel for the defence that pathologist was unable to determine with precision the cause of the death.

[319] SD4, Thiruclevam a/l Perumal testified that Hurishudan, the Third Accused was his brother and yet he only saw fit to raise this matter at the present time when he could have well brought this matter to the attention of the authorities at the earliest opportunity by lodging a police report to state that there were other persons there who beat the deceased.

[320] There is also no evidence that the Third Accused had informed that his brother, SD4, had vital information that would absolve him of all blame. The fact that his brother had witnessed the incident was also not put to the prosecution witnesses and neither was there any evidence that the Third Accused had informed of this vital fact to the IO. This then leans toward the fact that the evidence of SD4 was an afterthought.

[321] In examination-in-chief, SD1, the First Accused testified that the mother of the deceased, SP3, told the crowd not to beat the deceased and to not lodge a police report by which he must have meant, a report about the house break in by the deceased.

[322] This, however, was not put to SP3 when she testified the first time and neither was this put to her upon her re-call.

[323] This justifiably entitles the fair inference to be made that this aspect of SD1's testimony was an afterthought.

[324] During the course of the defence case several names mentioned as being amongst those responsible for beating the deceased that day including Boy, Prabhu, Syafiq, lskandar, and others.

[325] It is significant, however, that these names were never suggested or put to any of the prosecution witnesses in particular, SP3, SP4 and SP5. These names only surfaced during the defence case and, therefore, can legitimately be characterised as being an afterthought.

[326] Further to that, according to the evidence of SP6, he said that the caller who identified himself as Daven said that a man was beaten by several Indian men. No mention was made of the involvement of any Malays in the beating.

[327] While all the 3 accused in their testimony said that the crowd had used weapons e.g. helmets, sticks and rubber pipes to beat the deceased, the defence witness named Letchumanan a/l Vampanam (SD6) testified that the persons in the crowd only used their hands and feet to assault the deceased.

[328] This raised a contradiction in the defence case and did nothing further the course of the defence much less raise a reasonable doubt in the prosecution case.

[329] The defence made mention of the fact that as the IO, ASP Gopal (SP16) was being investigated for corruption, his evidence was suspect. It cannot, however, be generalised that everyone who is being investigated for corrupt practices is not telling the truth.

[330] In any event, there was ample direct and circumstantial evidence from SP3, SP4 and SP5 regarding the involvement of the 3 accused in the murder of the deceased.

[331] Based upon an evaluation of all the evidence (see *Prasit Punyang*) and for the reasons stated, I find that the defence has failed to raise a reasonable doubt in the prosecution case against them.

[332] This court, therefore, finds all 3 accused persons guilty of the charge as proffered and convicts all of them on the charge under s 302 of the Penal Code.

KESIMPULAN

[252] Walaupun kami bersependapat dengan dapatan serta rumusan keterangan yang telah dibuat oleh hakim bicara (kecuali terhadap seksyen kesalahan dan hukuman), namun kami mendapati beliau telah gagal untuk mengambil kira, mengupas dan membincangkan dengan mendalam peruntukan di bawah s 299 Kanun Keseksaan walaupun kami tidak menafikan bahawa hakim bicara ada sepintas lalu menyebut dan menyentuh peruntukan tersebut di dalam alasan penghakimannya.

[253] Justeru itu, pada hemat kami, jika fakta keseluruhan yang terdapat di dalam keterangan yang dikemukakan ini diperhalusi dan diberikan pertimbangan yang secukupnya, kami yakin hakim bicara akan mencapai kepada satu dapatan yang berbeza iaitu dengan menurunkan seksyen kesalahan daripada s 300 yang boleh dihukum di bawah s 302 Kanun Keseksaan sepertimana pertuduhan, kepada ss 299/304(a) kanun yang sama. Ini adalah kerana terdapat asas keterangan yang kukuh untuk beliau berbuat sedemikian. Kegagalan hakim bicara untuk meminda atau mengubah seksyen kesalahan ini telah menimbulkan prejudis kepada ketiga-tiga tertuduh yang seharusnya diperbetulkan oleh Mahkamah Rayuan ini demi memastikan tidak berlakunya apa-apa ketidakadilan kepada ketiga-tiga tertuduh ini.

[254] Sehubungan dengan itu, kami sebulat suara memerintahkan seperti berikut:

(a) rayuan perayu-perayu adalah dibenarkan;

(b) sabitan di bawah s 302 Kanun Keseksaan dan hukuman gantung sampai mati oleh hakim Mahkamah Tinggi adalah diketepikan dan digantikan dengan sabitan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan dengan hukuman pemenjaraan seperti berikut:

(i) Rayuan Jenayah No W-05(M)-38–10 Tahun 2021: Perayu pertama dijatuhkan hukuman pemenjaraan 12 tahun dari tarikh ditangkap (18 April 2018);

(ii) Rayuan Jenayah No W-05(M)-390–10–2021: Perayu kedua dijatuhkan hukuman pemenjaraan sepuluh tahun dari tarikh ditangkap (15 Jun 2018); dan

(iii) Rayuan Jenayah No W-05(M)-391–10–2021: Perayu ketiga dijatuhkan hukuman pemenjaraan sepuluh tahun dari tarikh ditangkap (20 April 2018).

Rayuan dibenarkan.

Dilaporkan oleh Ahmad Ismail